

OCAK 2025

SAYI 2

EDEBİ ZEKA

Bülten

İki Kuşaklı Cesur Kız
Esmâ Bint Ebubekir

Röportaj
Ali Ramazan Şimşek

Türk Dilinin Hazinesi
Dîvânü Lügâti't-Türk

YALOVA ZEKA KIZ PROJE İHL

*Değerli Okurlar,
Bir hayalden yola çıktık...
Kâğıdın ve kalemin sessiz dostluğunu kelimelere, cümlelere
ve nihayet anlam dolu metinlere dönüştürmek için bir araya geldik.*

*Bizler,
YALOVA ZEHRA EKŞİNOZLUGİL PROJE KIZ İHL öğrencileri olarak,
düşüncelerimizi yazıya dökmenin ve
yazdıklarımızı paylaşmanın mutluluğunu yaşıyoruz.*

*Çalışmalarımıza,
Din Öğretimi Genel Müdürlüğü'nün
MÜFREDATTAN MARİFETE KÜLTÜR NESLİ (MÜMKÜN)
etkinlikleri ve
YALOVA EĞİTİMİ GELİŞTİRME STRATEJİSİ (YEGES)
çerçevesinde devam ediyoruz.*

*Yola çıkarken kendimize bir hedef koyduk:
İyi bir okur-yazar olmanın gerekliliklerini yerine getirmek.
Bunun için pek çok edebi eser okuduk, tartıştık
ve onların dünyalarından ilham aldık.
Yazma teknikleri üzerinde çalışarak kendi metinlerimizi ürettik.
Bu süreçte yazdıklarımız sadece bireysel ifadeler değil, bir ekip ruhunun ürünü oldu.*

*Görsel tasarımlarla süsleyerek hazırladığımız
EDEBİ ZEKA BÜLTEN'in ikinci sayısı okurla buluşmaya hazır.
Heyecanımızı ve emeğimizi sizlerle paylaşabildiğimiz için çok mutluyuz.*

*Bu sürecin her adımında yanımızda olan
Müdürümüz Ali Ramazan Şimşek'e,
proje koordinatörümüz Müdür Yardımcısı Emine Baş'a,
atölye eğitmenimiz yazar Hatice Tekin'e
teşekkürlerimizi sunuyoruz.*

*Biz yazarken kendi dünyamızda büyük bir yolculuğa çıktık.
Dileriz ki siz de bu sayfalarda zevkle yolculuk edersiniz.*

*Sizleri EDEBİ ZEKA Bülten ile baş başa bırakıyoruz.
Keyifli okumalar!*

EDİTÖR-TASARIM

Hatice Tekin

Asel Aksoy
Berranur Akansu
Elif Çapar
Elif Sude
Henan Ali
Hayrunisa Demirtaş
Hira Nur Kesgin
Nuran Naz Palan
Rana Kablawi
Vehibe Cisri
Zeynep Feyza Uzun

İÇİNDEKİLER

- 4 ALİ RAMAZAN ŞİMŞEK - Nuran Naz Palan
- 8 ESMA BİNT EBUBEKİR - Zeynep Feyza Uzun
- 10 DOĞANIN SÜKÛNETİ - Hiranur Kesgin
- 11 İNSAN HAKLARINI SAVUNMAK - Nuran Naz Palan
- 12 DÎVÂNÜ LÛGÂTİ'T TÛRK - Vehibe Cisri
- 13 AY'A YOLCULUK- Berranur Akansu
- 14 NOEL BABA'YA- Vehibe Cisri
- 15 YAĞMURUN FISILDADIĞI - Nuran Naz Palan
- 17 HİSLERİN ÖTESİNDE BİR DÖNGÜ - Hayrunisa Demirtaş
- 18 KAÇIŞ YOK - Vehibe Cisri
- 19 ANLAMAYANLARA - Nuran Naz Palan
- 20 THE SERENITY OF THE LAKE - Rana Kablawi
- 22 EKİM - Elif Sude
- 23 TELSİZ CIZIRTISI - Elif Sude
- 25 SİSLE ÖRTÜNEN - Henan Ali
- 26 YALNIZLIĞIN GÖLGESİNDE - Vehibe Cisri
- 27 UMUT KIRINTISI - Asel Aksoy
- 28 SORMAZLAR MI? - Elif Çapar
- 29 ÜÇ DİLEK - Vehibe Cisri
- 30 NEHRE FISILDANAN DUYGULAR - Elif Sude
- 31 BAŞLANGIÇ VE BİTİŞ - Elif Çapar
- 32 BEN KİMİM? - Kıvrak Zeka

**YALOVA ZEKA PROJE KIZ İHL MÜDÜRÜ
ALİ RAMAZAN ŞİMŞEK**

Röportaj:Nuran Naz Palan

Nuran Naz Palan: Bizi kırmayıp zaman ayırdığınız için kendim ve atölyemiz Edebi Zeka adına teşekkür ederim Müdür Bey. Sizi daha iyi tanıyabilmemiz için kendinizden bahsedermisiniz?

Ali Ramazan Şimşek: Öncelikle Edebi Zeka'nın çalışmalarını ilgiyle takip ettiğimi ve çalışmalarınızdan dolayı sizinle gurur duyduğumu belirtmek isterim. Kendimi tanıtmam gerekirse, Nevşehir'in Kozaklı ilçesinde dünyaya geldim. Öğrenim hayatıma Kozaklı'da başladım, ardından Kozaklı İmam Hatip Ortaokulu ve Lisesi'nden mezun oldum. Üniversite eğitimimi Marmara İlahiyat Fakültesi Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi Öğretmenliği bölümünde tamamladım. Evliyim ve dört çocuğum var. Şu anda din eğitimi üzerine yüksek lisans tezi yazmaktayım.

N. N. Palan: Bu mesleği seçmenizde etkili olan faktörler nelerdir?

A. R. Şimşek: Bu iş evvela nasip. Lisedeyken hukuk gibi bir hedefimiz vardı ama Allah ilahiyatı nasip etti. Bunun için hep hamd ettik, elhamdülillah. İkincisi de biraz fitratla ilgili. Yöneticilik uygun olmayanların rahatça yapabileceği bir iş değil; yapmayı deneseler de zorlanırlar. Biraz da sorunları çözebilmek, yönetebilmek ve sorumluluk alabilmekle ilgili bir özellik. Bu işe vesile olan ve bize iz bırakan hocalarımız var. Geçmişte lisedeyken derslerini dinlediğimiz, mutlu olduğumuz, özel tecrübeler yaşadığımız ve bize örnek olan hocalarımız, eğitimi, idareciliği, öğretmenliği sevmemize vesile olmuştur.

N. N. Palan: İmam Hatip Lisesi müdürü olmak nasıl bir sorumluluk gerektiriyor?

A. R. Şimşek: İmam Hatip okulları, toplumun mayasıdır; özellikle milli ve manevi değerleri güçlü, mütedeyyin aile yapılarında olan kişilerin, evlatlarının almasını istediği eğitimi veren devlet kurumlarıdır. Bu yönüyle beklenti diğer okullara göre çok daha fazladır, sorumluluk çok daha ağırdır. Hem akademik olarak çok başarılı olmak gerekiyor, hem de manevi ve milli değerler anlamında çok ciddi faaliyetler yaparak bu alanı doldurmak gerekiyor.

Okulumuz Zehra Ekşinozluğil Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi'nin, diğer ismi ile Yalova Zeka Proje İmam Hatip'in ayrıca bir ağır yükü var. Bu okulun bulunduğu arsa bir vakıf arazisi; 1980'li yıllarda cami yapılmaya başlanmış, sonra İmam Hatip yapılmaya karar verilmiş. Arazisinde vakıf var. Binaının yapılmasına da bir vakıf vesile olmuş. Bir vakıf eseri olması yönüyle de diğer okullara göre sorumluluğu çok daha ağır. Her bir öğrencimizin hem derslerinde akademik anlamda hem manevi anlamda, hem sanatta hem de sporda dört ana alanda başarılı olması gibi çok ağır bir yükümüz var. İnşallah muvaffak oluruz.

N. N. Palan: Din eğitimi öğrencilere hangi değerleri kazandırmada etkili oluyor?

A. R. Şimşek: Bu değerler için çok ayrıntılı listeler oluşturabilir. En başa iki ana başlık koymak gerekirse; milli değerler ve manevi değerlerdir. Biri diğerinin koruyucusu, biri diğerinin tamamlayıcısı niteliğinde. Bunlar birbirinden farklı ve ayrı değerler.

Yani, manevi değerleri olan bir insanın milli değerleri de olması gerekiyor. Milli değerlere sahip bir insanın, o milli değerleri oluşturan dini ve İslami altyapıyı bilmesi, ona sahip olması gerekir. Bu biraz İsmet Özel'in Türk kelimesini tarifine benziyor; Avrupa'da uzun yıllar "Türk" denildiğinde "Müslüman" anlaşılmış. Hem milli değerlerimiz hem de manevi değerlerimiz bir arada olduğunda, ecdadımızın yazdığı yüzyıllar boyu süren büyük tarihi ve medeniyeti biliyoruz. Böyle bir güzellik meydana geliyor. Milli ve manevi değerleri çok ayrıntılandırabiliriz, ama herhalde 15 Temmuz gecesi yaşadığımız işgal girişimine karşı bu milletin duruşu hem milli hem manevi değerleri özetliyor. İhtiyacımız olan tam da o ruhu yaşatan bir okul ve eğitim sistemi.

N. N. Palan: Peki Müdürüm öğrencilerinizin akademik ve sosyal gelişimi için okulunuzda hangi projeleri yürütüyorsunuz?

A. R. Şimşek: Bunların ayrıntılarına gitmek röportajın süresini epeyce uzatır ama dört başlıkta özetleyebiliriz: akademik alan, manevi gelişim, spor ve sanat.

Akademik alan: Bu alanda soru çözüm kampları, mentörlük çalışmaları, okulumuz pansiyonundaki yatılı kamplar, süreç izleme değerlendirme faaliyetleri ile MEBİ ve EBA'nın kullanımını arttırmaya yönelik faaliyetler yürütmekteyiz.

Manevi gelişim: En az on üç, on dört alanda kendimize özgü faaliyetimiz var. Örneğin, namaz teneffüsü olan bir okuluz. Kur'an-ı Kerim derslerinde, yirmi beşi aşan sınıflarımız iki grup halinde iki hocadan birebir daha özel ders alabiliyor. Koro sistemini kullanıyoruz. Annelere yönelik tefsir dersleri, babalara yönelik hadis dersleri gibi birçok faaliyeti saymak mümkün.

Spor: Kendine ait spor kulübü olan nadir okullardan biriyiz. Yalova'da geleneksel okçuluk başta olmak üzere kendi bünyemizde kendi sporlarımızı yapıyoruz.

Sanat: Uzun yıllar sanatçılarla ilgili birçok alanda faaliyetler gerçekleştirdik. Şu anda da Türkiye’de çok az sayıda bulunan, geleneksel ve görsel sanatlar proje bölümüne sahibiz. İslami sanatlar proje bölümüne sahip bir okuluz.

Ayrıca okul öncesi bölümü olan nadir İmam Hatiplerden biriyiz. Hem Diyanet’in 4-6 yaş grubu hem de Milli Eğitimin ana sınıfı hizmetlerini verebilen bir okuluz. Çocuk gelişimi özel bölümü ve projesi olan bir okuluz.

Projeler başlığı çok geniş. Okulumuzda çok büyük bir coşku ve aşk var. İnşallah hepsinde muvaffak oluruz. Projelerin sonucunu görebilmek için genelde en az on yıllık bir süre gerekiyor. Ancak idarecilerin atanma süreçlerine baktığımızda, bir okul müdürü dört yıl görev yapabiliyor, isterse sekiz yıla kadar çalışabiliyor. Biz uzun vadede büyük hedeflerin peşinden gidiyoruz. Şehre ve bölgeye yön verecek bir okul inşa etmeye çalışıyoruz. Kendi mezunlarımızın kendi okullarına hizmet ettiği bir okul olmayı hedefliyoruz. Bu hedeflerde ayrıntı ve yeteneğimiz çok geniş alanlara yayılıyor. Böyle özetlemiş olalım.

N. N. Palan: Sizce teknoloji bağımlılığı ve sosyal medya kullanımı öğrencilerin akademik başarıları ve eğitim kalitesi üzerinde nasıl bir etki yaratıyor?

A. R. Şimşek: Bizler, sosyal medya ve teknoloji çağına sonradan adapte olmuş göçmenler gibiyiz. Kimimiz üniversitedeyken, kimimiz öğretmen olduktan sonra bu teknolojiyle tanıştık. Ancak sizler, bu teknoloji çağının, sosyal medya çağının içine doğmuş yerlilersiniz.

Bu nedenle doğru yaklaşım, teknoloji çağının yerlisi olan gençleri daha iyi anlamak olmalıdır. Yasaklamak veya kısıtlamak bir yöntem değil. Bu alanın içinde kendimizi koruyabilecek çalışmalar yapmamız, daha ciddi ve kalıcı çözümler üretmemiz lazım. Gençlere ve çocuklara “Bu oyunu oynamamalıydın, şöyle zararlı, böyle zararlı.” demek yerine, o oyundan daha iyisini ve doğru değerlerle bezenmiş, öğrenciyi daha iyi değerlere taşıyan versiyonunu biz yapmalı, biz şekillendirmeliyiz.

Okul olarak da böyle bir hedefimiz var. Sosyal medyaya “maruz kalan” değil, sosyal medyayı “yöneten” bir gençlik oluşturabilirsek, bu bir sorun olmaktan çıkıp çok daha büyük gayretlere ve güzelliklere vesile olabilir. Sosyal medyayı bu açılardan değerlendirmek gerekir.

N. N. Palan: Peki sizce başarı nedir?

A. R. Şimşek: Neye ve kime göre? Bu konuda yüzlerce, binlerce tanım var. Dünya üzerinde ne kadar insan varsa, hepsinin başarı tanımı da farklıdır. Benim bile kendi hayatımda farklı dönemlerde farklı başarı tanımlarım oldu. On yedi yaşındayken başarı tanımım, babamın ve annemin üniversiteyi kazanmamdan dolayı mutlu olmalarıydı. Bütün hayat gayem onların duasını alabilmektir.

Üniversiteye gidince başarı ölçüm değişti, göreve başlayınca değişti, evlenince değişti, birinci çocuğum olduğunda değişti, ikincide, üçüncüde değişti. Her insanın başarı değerleri çok değişkendir.

Genel bir tanım yapmak mümkün değil. Bu konuda sosyal medyada, kitaplarda sıkça karşılaştığımız beylik cümleler dolaşiyor. Ama burada en temel noktaya değinmek lazım: Gerçek başarı, insanın yaratılış gayesine, kulluk bilincine ve ümmet bilincine ulaşmasıdır diye düşünüyorum. Dünyevi anlamda çok büyük başarılarla ulaşabilirsiniz, ama şahsiyette, fedakarlıkta, vatanperverlikte sıkıntılar varsa yine aynı yere dönüp bakacağız. 15 Temmuz gecesi, çok iyi mühendislik bilgisi olan kişilerin vatana ihanet edenler arasında yer alma ihtimali vardı. Ama güzel bir ahlaka, kulluk bilincine, vatan ve millet bilincine sahipseniz, bir yerde asgari ücretle çalışıyor olsanız da tarımla, çiftçilikle, hayvancılıkla uğraşıyorsanız da hatta yolda limon satıyorsanız bile o yaptığınız işte başarıya ulaşmış olursunuz.

İnsan sosyal bir varlık, sosyal anlamda beslenen bir varlık. Fiziksel beslenme gibi, sosyal bir beslenmemiz de var. Bir arada olduğumuzda birbirimizden istifade ediyoruz, etkileniyoruz. Duygu dünyalarımız etkileşim içinde. Çok mutluyuzsa, çevremizde biraz mutsuz olanlar varsa, onların mutluluğuna sebep oluyoruz. Çok üzgün birisi bizim çok üzülmemize sebep olabilir. Bu yüzden doğru model olayı, örnek alma olayı her an yaşayabileceğimiz ve buna açık olmamız gereken bir şeydir.

Sosyal medyada kısa bir video, size birçok kitapta okuyup birleştiremediğiniz birçok konuyu hatırlatabilir. Bu nedenle yolda yürürken gördüğümüz bir örnek, bir konferansta dinlediğimiz bir cümle, hepsi farklı alanlarda bizi besler.

Bu anlamda da bir avcı gibi olmak gerekir; bir avcının avını ararken gözlerini açıp her yere dikkat kesildiği gibi, nereden ne alabiliriz ve kendimizi nasıl geliştirebiliriz demek gerekir. Bu konuda daha gelişmeye açık olmalıyız. Zaten alemlerin Efendisi de "İlim Çin'de de olsa, onu alınız" buyurmuştur.

N. N. Palan: Eğitim hayatınıza ait bir anınızı paylaşabilir misiniz?

A. R. Şimşek: Ortaokulda hat yazan bir öğrencim vardı. Şu an büyüdü, çoluk çocuk sahibi oldu, iş sahibi oldu. Hâlâ gördüğüm bir dostum artık. Onu telefonuma "Hattat" diye kaydettim. Görüşmelerimizde Hattat diye hitap ediyorum. Hayatımda aldığım en kıymetli hediyelerden birini vermişti: Kendi yazdığı hat eserini bir saatin içine yerleştirmişti. Yıllar sonra aradı ve "Hocam, ben tekrar hat yazmaya başladım ve çok mutluyum," dedi. Sanırım ona "Hattat" diye hitap etmemiz de buna biraz vesile olmuştu. İşler bazen böyle ilerler.

Yüzlerce anı var, bir başkasını da paylaşayım. Ortaokul öğrencisi olan ve yüzde on oranında görebilen bir altıncı sınıf öğrencim vardı. Derslerimde anlattıklarımı çok severdi. Şu anda o da yetişkin bir insan oldu. Bir hafta sonra sınıfta sorduğumda, anlattığım konuyu neredeyse tüm kelimelerine kadar hatırlıyor olması benim için çok kıymetliydi. Öylesine güzel dinlerdi ki. Şu an aklıma gelen bunlar.

N. N. Palan: Ne güzel. İnşallah yıllar sonra bizi de böyle hatırlarsınız Müdürüm. Peki, ustası olmak isterdim, dediğiniz bir sanat dalı var mı?

A. R. Şimşek: Ahşap ürünlere karşı bir merakım var ama bu zamana kadar ilgilenmeye fırsatım olmadı. Üniversite döneminde biraz ney üflemiştim, o alanda da ilerlemek istiyorum.

İnsanın, var olan işi dışında farklı ilgi alanlarına ve yeteneklere sahip olması gerekir. Üniversitede aldığımız en önemli derslerden biri buydu. Osmanlı döneminde ecdadımız, her evde birkaç farklı enstrüman çalan, bir veya iki sanat dalını icra eden kişilerdi. Bu evlerden mutlaka bir neyzen, hattat ya da ebru sanatçısı çıkardı.

Eski Osmanlı evlerinde genellikle büyük aileler yaşar, bu ailelerde bir neyzen, tamburî veya kanuni mutlaka bulunurdu. Akşamları bir araya gelip sanat üzerine meşkler yaparlardı. Bunun yanı sıra, zanaat sahibi olmaya da büyük önem verirdiler. Osmanlı, gençlerini çeşitli alanlarda yetiştirmek için çaba gösterir, onların başka hangi alanlarda bilgi ve beceri sahibi olabileceklerini düşünürdü.

N. N. Palan: Sizi besleyen kitaplar nelerdir?

A. R. Şimşek: Allah hayırlı ömürler versin, Demir hocamız İlahiyat fakültesinde dersimize girmemiş olsa da aynı fakültede idik. Çok kitabı olan ve güzel eserler veren hocamızın *Gönül Doktoru* isimli sanatla ilgili bir eseri var. *İslam'da Sanat, Sanatta İslam* diye bir başka eseri hatırlıyorum; o da beni çok etkiledi. Birçok alanda çok sayıda eser var. Burada önemli olan, neyi nereden nasıl alabileceğimizdir.

En son okuduğum kitaplardan biri, sağlık alanında farklı bir konuya değinen yabancı bir yazarın İyot Krizi eseri idi. Ondandır da istifade ettim. Çok eser var aslında. Diyanet İşleri Başkanlığımızın hazırladığı *İslam Ansiklopedisi* çok devasa ve kıymetli bir eser.

Benim en sevdiğim kitaplardan biri de İmam Nevevi Hazretlerinin *Riyazüs Salihin* eseridir. Yüzyıllardır çok okunan bu eserin, Erkan Yayınlarından çıkan nüshası çok kıymetlidir. O eserlerin şerhlerini yapanlar da bizim fakülteden hadis hocalarımızdır. Gerçekten çok tavsiye edilecek kıymetli bir eser. Daha birçok kıymetli eser var. İslam eserlerinden, klasik eserlerden, güncel konulardan, sanattan ve sağlıktan birçok alanda eserler var. Hepsinden zihnimizde ve heybemizde bir şeyler var gibi.

N. N. Palan: Müdürüm, bize zaman ayırarak aktardığınız değerli bilgiler ve samimi paylaşımlarınız için bir kez daha teşekkür ederiz. Eğitim dünyasına ışık tutan fikirleriniz, bizim için ilham verici ve yol gösterici olacaktır. Okulumuzun başarılarını daha da ileriye taşıma konusunda rehberliğiniz ve liderliğiniz bizlere güç katmakta, özverili çalışmalarınız ise hepimize örnek teşkil etmektedir.

İKİ KUŞAKLI CESUR KIZ

زاتون نیتاکین

Esmâ bint Ebubekir

ZEYNEP FEYZA UZUN

Hicret günüydü. Mekke'nin tozlu yolları suskun, ama içten içe bir ateşle kaynıyordu. Hz. Peygamber (sav) ve Hz. Ebubekir, canlarını kurtarıp Medine'ye gitmek için hazırlıklarını yapmışlardı. Yol uzun, düşman acımasızdı. İki cesur adam, müşriklerin işkencelerinden kaçarken bile omuzlarında bir ümmetin umudunu taşıyordu. İşte tam bu anda, onlara destek olan gizemli ve fedakâr bir genç kadın ortaya çıktı: Esmâ bint Ebubekir.

Esmâ, henüz genç yaşındaydı; ama yüreği o kadar cesurdu ki, bu genç yaşına rağmen koca bir ümmetin yükünü sırtına almış gibiydi. Babası Hz. Ebubekir, Hz. Peygamber ile birlikte Sevr mağarasına gizlenmiş, yakalanma korkusuyla orada saklanıyorlardı. Esmâ, onlara erzak götürmek için hazırlık yaparken annesinin endişeli bakışlarını görmezden geldi. Yolda düşmanlar vardı ve o, yakalanma ihtimalini bile göz ardı etti. Esmâ, yiyecekleri taşıyacak bir çuval bulmuştu; ancak onu güvenli bir şekilde bağlayacak bir şey yoktu. Duraksadı, ama yalnızca bir an. Kemerini çözüp ikiye ayırdı. Bu iki parça, yalnızca bir çuvalı bağlamaktan daha öteydi; babasına ve Peygamberimize umut, destek ve cesaret taşıyan birer bağ olmuştu. İşte o gün Esmâ, "Zatü'n-nitakayn" yani "İki Kuşaklı Kadın" unvanını aldı.

Karanlık çökmüş, gökyüzü yıldızlarla örtülmüştü. Esmâ, gizlice mağaraya doğru ilerledi. Yüreği bir güvercin gibi çarpıyordu ama adımları bir savaşçı gibi sağlamdı. Sevr mağarasına ulaştığında babasını ve Peygamberimizi sağ salım gördü. Onlara uzattığı her ekmek parçası, yalnızca karınlarını doyurmaktan fazlasını yapıyordu; ümmetin bu yolda dayanma gücünü besliyordu. O gece mağarada esen rüzgâr bile Esmâ'nın cesaretini taşıyor gibiydi.

Ertesi sabah müşrikler Esmâ'nın izini buldu. Onu sorguya çektiler, nereye gittiğini sordular, ama o tek bir sır bile vermedi. Bir tokat yediğinde dahi dimdik durdu; çünkü bu yolda çektiği her acı, imanının bir nişanıydı. Ve o an, Esmâ'nın kalbi, İslâm'ın geleceği için atan bir mihrap gibi güçlüydü.

Esmâ, tokadı yedikten sonra gözleri bir an karardı. Ancak bu acı, imanının ona verdiği cesareti zayıflatmamıştı. Müşrikler onun gözlerinde gördükleri azim ve kararlılıktan rahatsız olmuştu. Her soruya karşı aynı sessizlikle direniyor, hiç kimseden korkmadığını gösteriyordu. Bu genç kadının inatçı suskunluğu karşısında çaresiz kalan müşrikler, Esmâ'nın geri adım atmayacağını anlamıştı.

Esmâ, müşriklerin yanından ayrıldıktan sonra eve doğru yürüdü. Yüreği sızlıyor, ama içinde büyük bir gurur taşıyordu. Babasının ve Peygamberimizin güven içinde olduğunu bilmek, her türlü zorluğa katlanmasına değiyordu. Evin kapısından içeri girdiğinde kardeşi Aişe onu bekliyordu. Gözlerinde endişe vardı, ama Esmâ'nın yüzünde gördüğü tebessüm onu rahatlatı.

Aradan günler geçti, Hz. Peygamber ve Hz. Ebubekir nihayet Medine'ye sağ salım ulaştılar. Esmâ, o gece babasının haberini aldığı anda dizlerinin üzerine çöktü, gözlerinden yaşlar akarken yüreği sevinçle doldu. Bu mutluluk, onun yüreğini yakan bütün korkuları silip süpürmüştü. Artık başardığını biliyordu; çünkü onlar, Allah'ın izniyle bu zorlu yolculuğu tamamlamışlardı.

Yıllar sonra Medine'ye hicret eden Müslümanlar, Esmâ'nın bu cesaret dolu hikayesini dilden dile aktardılar. Esmâ, öyle bir örnekti ki, sadece kendi ailesine değil, tüm Müslüman kadınlara cesaret ve fedakarlığın sembolü oldu. Zaman geçti, ama onun hikayesi hiçbir zaman unutulmadı. Esmâ'nın adı, Müslüman kadınlar arasında bir güç simgesi olarak yaşadı.

Ve bir gün, yaşlı bir kadın olduğunda bile Esmâ hâlâ aynı cesareti taşıyordu. Torunlarına o günlerden bahsederken, gözleri yine aynı inançla parlıyordu. "O kuşakları bağladığımda," derdi, "aslında yalnızca iki parça kumaş bağlamadım. İmanımızı ve cesaretimizi koruyan bir bağ kurdum. Bizler, inancımız için her zorluğa katlanmayı seçtik."

Esmâ'nın hayatı, imanının verdiği cesaretle örülmüş bir destan gibi, dilden dile dolaştı. Ve o, iki kuşağın cesur kadını olarak, her dönemde İslâm'ın cesur yüreği olarak anılmaya devam etti. Onun ismi, zorluklar karşısında asla pes etmeyen bir kahraman olarak gönüllerde yaşayacak. Çünkü Esmâ, yalnızca bir kadın değil, inancın ve cesaretin yaşayan bir abidesiydi.

DOĞANIN SÜKÛNETİ

HİRA NUR KESGİN

Gözlerim, dağların yüksek tepelerinde takılı,
Rüzgârın fısıldadığı sırlar bu uzaklıkta.
Kuşların cıvıltısı, sessiz gecenin varlığı,
Beni sarar, yıldızların ardında saklı hayal.

Çiçeklerin renkleri toprakla buluştuğunda,
Bir özlem, bir huzur, derin kökler arasında.
Yağmurun damlaları toprağın nağmesinde,
Bir yaşam döngüsü eski çağların şarkısında.

Gökyüzü bulutların ardında umutlu bir sükûn,
Sonsuzlukla dans eden yıldızlar, geceye sunum.
Gözlerimi kapatıp, doğanın kollarında,
Ruhum dinlenir, dünyanın sessiz uykusunda.

HATIRALARIN DERİNLİĞİ

HİRA NUR KESGİN

Yalnız bir yolun kenarında,
Gökyüzü ağır, bulutlar yorgun.
Bir ağaç sarkar, kökleri derin,
Her yaprak, geçmişin yükünü taşır,

Düşlerim serin bir su gibi akar,
Gözlerin uzak, kaybolmuş düşte.
Her adımda sessiz bir yankı var,
Zamanın dokusu, yavaşça çözülür.

Bir gül açar, ama dikenleriyle,
Hayatın zorlu yollarında yürür.
Yıldızlar, gecenin koynunda saklı,
Bir umut var her karanlıkta büyür.

Zaman, bir yaprak gibi düşerken,
Hatıralar derin bir suya gömülür,
Rüzgâr eski hikâyeleri fısıldar,
Her hatıra bir düş gibi geçer

İNSAN HAKLARINI SAVUNMAK

İnsanların özgürlüklerinin, haklarının ve onurlarının başka birileri tarafından sistematik şekilde ihlal edilmesi, yalnızca o halkı değil, insanlık tarihinin bütününü etkileyen büyük bir suçtur. Filistin'deki durum, böylesi bir dramın en somut örneklerinden biridir. Yüzyıllardır süregelen bu zulüm, temel insan haklarının, adaletin ve eşitliğin hiçe sayıldığı acı bir tabloyu gözler önüne sermektedir. Bu durumu yalnızca seyretmek ya da görmezden gelmek, hepimizi insanlık adına daha büyük bir sorumlulukla karşı karşıya bırakır.

Filistin halkının yaşadığı acılar, tüm insanlığın ortak meselesi olarak ele alınmalı ve bu konuda sesimizi yükseltmeliyiz. Bu sesin daha güçlü bir yankı uyandırması, boykot gibi etkili eylemlerle mümkün olabilir.

Filistin'deki durum, sadece fiziksel şiddetle sınırlı kalmayan, aynı zamanda psikolojik, kültürel ve ekonomik boyutlarıyla da insan haklarına karşı bir saldırıdır. İsrail'in işgali altındaki Filistin topraklarında hak ihlalleri sıradan bir gerçeklik haline gelmiştir. Çocuklar, kadınlar, yaşlılar ve gençler, her an şiddet tehdidi altında yaşamaktadır. Yalnızca evlerini değil, kimliklerini, kültürel miraslarını ve en temel insan haklarını da kaybetmektedirler.

Yaşam hakkı, insanın en temel ve dokunulmaz hakkıdır. Ancak Filistin halkı, bu hakkı korumak için sürekli bir mücadele vermektedir. Çocukların eğitim gördüğü, kadınların gündelik yaşamlarını sürdürdüğü her an, savaş ve ölüm tehditleriyle gölgelenmektedir.

Bu durum, yalnızca bir halkın değil, insanlığın vicdanına seslenmesi gereken bir trajedidir. Adaletsizlik ve zulmü görmezden gelmek, insanlık onuruna vurulmuş bir darbedir. Bu durum karşısında sadece barışı dilemek ya da zulmü kinamak yeterli değildir; somut eylemlere ihtiyaç vardır.

Boykot, bu noktada güçlü bir direnç biçimi olarak öne çıkar. Ekonomik bir stratejiden öte, toplumsal bir dayanışma hareketi olan boykot, bireylerin zulme karşı seslerini duyurması için etkili bir araçtır.

Boykot, zulmü destekleyen tüm ekonomik ve siyasi yapılara karşı bir protestodur. Bugün pek çok büyük şirket, İsrail ile işbirliği yaparak bu zulme ortak olmaktadır. Bu şirketlerin ürünlerini tüketmeyi bırakmak, bir halkın haklarını savunma noktasında güçlü bir duruş sergilemektir. Boykot, yalnızca ekonomik bir yaptırım değil, aynı zamanda insan haklarına saygının ve adalet arayışının bir sembolüdür.

Tarih, boykot hareketlerinin ne kadar etkili olabileceğini kanıtlamıştır. Güney Afrika'daki apartheid rejimine karşı yapılan uluslararası boykot, sistemin çöküşünde önemli bir rol oynamıştır. Benzer şekilde, Filistin'deki zulme karşı bir boykot hareketi, İsrail'in işgal politikalarına güçlü bir mesaj gönderebilir.

Boykot, ekonomik bir baskı yaratmanın ötesinde, kültürel bir direniş ve sosyal sorumluluk çağrısıdır. İnsanları insan hakları etrafında bir araya getiren bir dayanışma biçimi olarak, hem psikolojik hem de toplumsal etkiler yaratır. Filistin halkına destek olmak, insanlık adına en güçlü duruşlardan biridir. Filistin halkının yaşadığı zulüm, tüm insanlık adına utanç verici bir durumdur. Bu zulmü sona erdirmek ve Filistin halkına özgürlüğünü sağlamak, yalnızca bir halkın değil, tüm insanlığın sorumluluğudur. Boykot, bu mücadelenin bir aracı olarak öne çıkmaktadır. Zulme karşı durmak, adaleti savunmak ve insan haklarını korumak, herkesin ortak görevi olmalıdır.

Zulme sessiz kalmamak ve adalet için harekete geçmek, yalnızca Filistin için değil, insanlık için haklı bir mücadeledir. Bu mücadeleye ses vermek, her birimizin temel sorumluluğudur.

* Apartheid, Güney Afrika'da 1948-1994 yılları arasında uygulanan bir ırk ayrımcılığı politikasıdır. Kelime anlamı "ayrılık" veya "ayrı yaşam"dır. Bu sistemde, beyazlar, siyahlar ve diğer etnik gruplar ayrılmış, siyah çoğunluk ve diğer gruplar, beyaz azınlık tarafından sistematik olarak baskı altına alınmıştır.

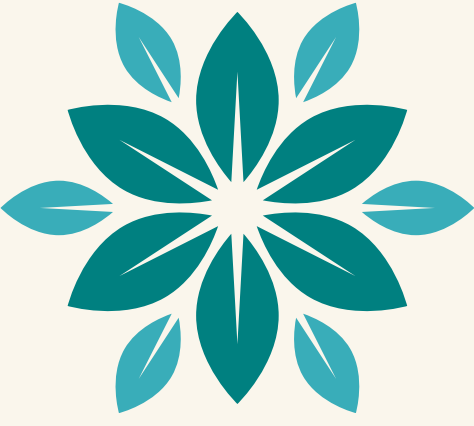
Apartheid'in Özellikleri:

İrksal Ayrım: İnsanlar ırklarına göre sınıflandırıldı. Siyahlar, beyazlar, Asyalılar ve "renkiler" (melezler) olarak ayrıldı. Hakların Kısıtlanması: Siyahların oy verme, kaliteli eğitim ve sağlık hizmetlerine erişim gibi temel hakları ellerinden alındı.

Yerleşim Ayrımı: Siyahlar, sadece kendilerine ayrılan bölgelere zorla yerleştirildi ve beyazların yaşadığı bölgelerde bulunmaları sınırlandırıldı. Ekonomik Eşitsizlik: Siyahlar, düşük ücretli işlere mahkûm edilerek ekonomik olarak sömürüldü.

Devlet Şiddeti: Apartheid'e karşı çıkanlara karşı devlet baskısı, şiddeti ve hapis cezaları uygulandı.

1994'te Nelson Mandela'nın liderliğinde apartheid rejimi sona erdi ve Güney Afrika'da ilk çok ırklı demokratik seçimler yapılarak, herkesin eşit haklara sahip olduğu bir dönem başladı.

TÜRK DİLİNİN HAZİNESİ DÎVÂNÜ LÜGÂTİ'T-TÜRK ÜZERİNE

VEHİBE CİSRI

Dil, bir milletin yüreğinden dünyaya uzanan en güçlü sestir. Tarihi, kültürü, gelenekleri ve hatta hayalleri dile dökülmüş kelimelerle taşır. İşte Türk milletinin bu sesi, Kaşgarlı Mahmud'un 11. yüzyılda kaleme aldığı Dîvânü Lügâti't-Türk eserinde yankılanır. Bu eser, yalnızca bir sözlük değil; Türk milletinin zengin geçmişine, geniş coğrafyasına ve güçlü kültürel mirasına açılan bir kapıdır.

Kaşgarlı Mahmud, bu eseri yazarken bir derdi vardı: Türkçenin ne kadar güçlü ve değerli bir dil olduğunu göstermek. O dönemde Arapça, bilim ve edebiyatın baş tacıydı. Ancak Kaşgarlı Mahmud, Türkçeyi küçümseyenlere bir cevap vermek, Türk milletinin dilini ve kültürünü tanıtmak için yola çıktı. Yazdığı bu eser, Türkçenin sadece bir iletişim aracı değil, aynı zamanda bir kültür hazinesi olduğunu gösterdi.

Dîvânü Lügâti't-Türk'te yer alan kelimeler, atasözleri ve deyimler, Türk milletinin hayata bakışını gözler önüne serer. Eserdeki "Baş kes, yaş kesme" atasözü, doğaya duyulan saygının bir ifadesidir. Bu söz, Türklerin sadece savaşçı bir millet olmadığını, aynı zamanda doğayla uyum içinde yaşayan bir toplum olduğunu gösterir. Her kelime, her cümle Türk milletinin karakterini, düşünce yapısını ve yaşam felsefesini yansıtır.

Bu eser, Türkçenin farklı lehçelerini de bir araya getirir. Kaşgarlı Mahmud, Türk boylarının konuştuğu çeşitli lehçeleri titizlikle kaydetmiş ve bu sayede Türkçenin zenginliğini ortaya koymuştur. Uygur Türkçesinden Oğuz Türkçesine kadar pek çok farklı ağız, bu eserde birleşir. Bu durum, Türk milletinin ne kadar geniş bir coğrafyaya yayıldığını ve dilin bu genişlikte nasıl çeşitlendiğini göstermesi açısından son derece önemlidir.

Dîvânü Lügâti't-Türk, yalnızca geçmişi anlamamızı sağlamaz; aynı zamanda geleceğe dair bir yol haritası sunar. Bugün Türkçeyi yaşatmak, geliştirmek ve gelecek nesillere aktarmak, Kaşgarlı Mahmud'un bize bıraktığı bu mirasa sahip çıkmak demektir. Bu eser, Türkçenin gücünü ve güzelliğini keşfetmek isteyen herkes için bir kaynaktır.

Sonuç olarak, Dîvânü Lügâti't-Türk, Türk milletinin sesi ve nefesidir. Kaşgarlı Mahmud'un bu çabası, bize dilin yalnızca bir iletişim aracı olmadığını, aynı zamanda bir milletin kimliği ve ruhu olduğunu hatırlatır. Türkçeyi yaşatmak, bu mirası koruyarak, dilimizi sevmek ve onun zenginliğini gelecek nesillere aktarmakla mümkündür. Çünkü dilimiz bizim tarihimizdir; geçmişimiz, bugünümüz ve geleceğimizdir.

AY'A YOLCULUK

BERRANUR AKANSU

Sabahın erken saatleriydi. Deniz, her zamankinden daha sakin ve itaatkârdı. Dalgalarını kıyıya doğru birbiri ardına gönderiyordu. Güneşin ilk ışıkları yüzüme vurduğunda içimi tarifsiz bir huzur kapladı. Telefonuma gelen bir mesaj bütün büyüyü bozdu. Üç ay önce başvurduğum "Ay'a yolculuk" programıyla ilgiliydi. İlk başta çok önemsemedim, çünkü bana çıkma ihtimali milyonda birdi. Bir süre sonra telefonum tekrar çaldı. Bu kez arayan numara kayıtsızdı. İçimde hafif bir tereddütle telefonu açtım ve karşımdaki sesin NASA'dan bir görevliye ait olduğunu anladım.

Kısa süren konuşma bittiğinde, anladım ki milyonda bir ihtimal gerçekleşmişti. O an ne hissedeceğimi bilemedim. Sevinmeli miydim? Yoksa bilinmezliğe doğru atacağım bu adım beni korkutmalı mıydı? Düşünceler içinde boğuşurken güneş çoktan tepeye yükselmişti.

Apar topar arabaya atlayıp eve döndüm. İçimdeki karışık duygulara rağmen, üç ay boyunca ihtiyacım olacak eşyaları aceleyle topladım. Valizimi hazırlarken, NASA'nın beni neden seçtiğini düşündüm. Hangi özelliklerim beni diğerlerinden ayırmıştı? Fakat bunu düşünmek için fazla vaktim yoktu.

Kapı çalındığında, heyecanım doruğa çıkmıştı. Kapıda beni almak için gelen üç kişi duruyordu. İki iri yarı, güçlü yapılı adamlardı. Diğer küçük, ince yapılı bir kadındı. Kadın, vakit kaybetmeden Washington'a hareket etmemiz gerektiğini söyleyip, iri adamlara işaret etti. Onlar da valizimi alarak büyük, siyah camlı bir arabaya yöneldiler.

Araca yerleştiğimizde, küçük kadın bana yolculuğumla ilgili önemli bilgiler vermeye başladı. Yalnız olmayacaktım. Benimle birlikte, aynı programa seçilen dört kişi daha vardı. Kim olduklarını, nereden geldiklerini bilmiyordum. İçimdeki heyecan, bilinmezliğin yarattığı tedirginlikle karışık bir hal almıştı.

Havaalanına vardığımızda, içimdeki karışık duygular yerini bir tür kabullenişe bıraktı. Berlin'den Washington'a giden uçağa binmek üzereydim. Gerçekten Ay'a gideceğim düşüncesi o kadar yabancı, o kadar imkânsız geliyordu ki... Ama işte, o milyonda bir ihtimal gerçek olmuştu.

Uçak kalkarken gökyüzüne baktım, belki de çok yakında o sonsuz boşluğun bir parçası olacaktım...

NOEL BABA'YA...

VEHİBE CİSRI

Sakin Bu Eve Uğrama.

Seni bilmeyen yoktur; dünyanın birçok yerinde çocuklar seninle ilgili hikayeleri dinleyip heyecanla hediyelerini bekler. Ancak bizim evimizde seni bekleyen kimse yok. Bu, bir öfke ya da reddediş değil, sadece bizim hayatımızda ve inançlarımızda, senin sembolize ettiğin değerlerin bir karşılığı bulunmuyor.

Bacama Gelme, İstemem.

Çünkü bizim evimize iyilikler gizlice değil, açıkça girer. Bizim kültürümüzde iyilik; kapalı kutularla değil, komşuyla paylaşılan bir yemekle, muhtaç birine uzatılan bir el ile gösterilir. Bacadan gelen bir hediye, bize mutluluktan çok, yabancı bir kültürün dayatmasını hatırlatır. Mutluluğumuz, kendi geleneklerimizin içinde saklıdır.

Kapıma Gelme, İstemem.

Kapılarımız, yardıma muhtaç olanlara ve gerçek dostluklara her zaman sonuna kadar açıktır. Ancak ticari kaygılarla büyütülmüş bir figürün kapımıza kadar gelmesine gerek yok. Bizim değerlerimiz, israf ve gösterişe yer vermez. Bizde hediyeleşmek bir ibadettir; bu anlamlı geleneği reklamlarla süslenmiş bir kültürle karıştırmamak gerekir.

Sesini Duymak, İstemem.

Bizim sokaklarımız, bayram sabahları ezan sesleriyle canlanır. O ses, bizim için huzuru ve daveti sembeler. Çan sesleri ya da hediye telaşı, bizim huzurumuzun yerini tutamaz. Mutluluğumuz, çocuklarımızın gülen yüzlerinde, fakir birinin hayır duasında gizlidir.

Hele Çuvalındakileri Hiç İstemem.

Çünkü bizim hediyelerimiz, yalnızca bir paket değildir. Onların değeri senin taşıyamayacağın kadar büyüktür. Allah rızası için verilen hediyeler, yalnızca alanı değil, vereni de mutlu eder. Senin hediyelerin tüketim dünyasına hitap edebilir; bizim hediyelerimiz ise gönül dünyasına dokunur.

Senin hikayen birçok kişiye cazip gelebilir. Ancak bizim inancımız ve kültürümüz, bize daha derin ve anlamlı hikayeler anlatır. Bizim bayramlarımız, manevi değerlerimizin zirveye çıktığı, sevgi ve paylaşmanın en derinden yaşandığı günlerdir. Bu yüzden, bize gelmene gerek yok.

Biz zaten huzuru ve mutluluğu kendi değerlerimizde buluyoruz.

YAĞMURUN FISILDADIĞI HİKÂVELER

NURAN NAZ PALAN

Yağmur, herhangi bir uyarı yapmadan, sessizliği bozarak aniden bastırmıştı. Birkaç saat öncesinde mavi gökyüzü, güneşin ışıklarıyla birbirini kucaklayarak daha parlak, daha ışıltılıydı. Her şey doğal bir düzen içindeydi, dünya yeni bir güne uyanmış gibiydi; rüzgâr bile sakin ve nazlı bir şekilde esiyordu. Ama sonra, birden, tüm bu huzurda bir değişim oldu. Gökyüzü karamaya, bulutlar hızla bir araya gelmeye başladı ve sıcak ışıklar, griye büründü. Elif pencerenin pervazına yaslanıp dışarıya baktığında, birdenbire çiselemeye başlayan yağmurun, tıpkı bir işaret gibi başladığını hissetti. Sadece dış dünyayı değil, içinde fısıldayan tüm duyguları da sarmaya başladı.

O an Elif, her şeyin normal, ama bir o kadar da olağandışı olduğunu düşündü. Yağmur, bir büyü gibiydi; her damlası, başka bir dünyanın kapılarını aralayan bir anahtar gibi. Her damla, bir öykü, bir acı, bir sevinç, bir kayıp, bir buluş taşıyor gibi düşüyordu. Gözleri dışarıdaki hızla büyüyen su birikintilerine takıldığında, dünyayı her zaman olduğu gibi içindeki empatiyle, başka gözlerden, başka ruhlardan bakarak görmek istediğini fark etti. Bu, her zaman yaptığı bir şeydi. Her insanın, her olayın içinde bir anlam aramak, bir duygu çıkarmak; başkalarının iç dünyasını görmek, onların hissettiklerini hissetmek, acılarını, sevinçlerini paylaşmak... Yağmur da işte bunun için bir fırsattı. Bütün bu anların ardında bir şeyler vardı, bir bağ, bir bütünlük.

Uzaktan yürüyen yaşlı bir kadının silüeti Elif'in dikkatini çekti. Yağmur, kadının başına, omuzlarına ve elbiselerine düşüyordu, ama o hiçbir şeyin farkında olmadan, sakin adımlarla yürümeye devam ediyordu. Kadın, her adımda biraz daha ıslanarak, yaşadığı yılların yorgunluğunu taşıyor gibiydi. Elif, o kadının içindeki huzuru hissetti. Belki yıllarca bu şehri adımlamıştı, diye düşündü. Belki de her adımda, bu sokaklarda kaybolmuş eski anılarını, geçmişin izlerini arıyordu. Kadının sakince yürürken duraklamadan, sadece yaşadıklarının yükünü taşıyarak ilerlemesi, Elif'in zihnine bir soru bıraktı. Yağmurda yürümek, zamanın ağırlığını hissetmek demek miydi?

Kadının yavaşça attığı adımlar, Elif için birer anıydı. Yağmur, her düşen damlasında, o kadının hayatına dair bir şeyler bırakıyor gibiydi. Bunu fark ettiğinde, bir an durdu. O kadın, her ne kadar dışarıdan bakıldığında yalnız bir yabancı gibi görünse de bir zamanlar o da gençti. O da tıpkı Elif gibi dünyayı bir çocuk masumiyetiyle sevmişti. O kadın, zamanın kaybolan izlerini, geçmişin gölgesini taşıyan birer parça gibi, her adımında Elif'e bir şeyler anlatıyordu. Ve belki de o kadının geçmişinde, bir zamanlar bu sokaklarda kaybolmuş bir mutluluk vardı.

Elif, kadının yalnızca dış görünüşüne değil, içindeki zamana da dokunarak, kadının gözlerinin derinliğinde kaybolan bir hikâyeyi okur gibiydi. Her yaşlı, bir zamanlar gençti; her kırışıklık, bir zamanların izi; her adım, kaybolmuş bir umudun yankısıydı. Elif, kadının yaşamındaki her şeyi bir bütün olarak hissetmeye çalıştı. Çünkü Elif, hep öyle yapıyordu; insanlara, sadece yüzeylerinden değil, ruhlarının derinliklerinden bakarak anlamaya çalışıyordu.

Elif'in gözleri, birdenbire yağmurda koşan bir çocuğa kaydı. Çocuk ne şemsiye taşıyor ne de yağmurun artan hızına aldırıyordu. Kollarını iki yana açmış, çocukça bir coşkuyla sırlıklam olmuştu. Her adımında, biraz daha hızlanıyor, biraz daha özgürleşiyordu. Elif, o çocuğun içindeki saf mutluluğu, hayatın ona sunduğu anı tamamen yaşama arzusunu hissedebiliyordu. Çocuklar hep böyle değil mi? Yağmurda koşar, hayatın bütün zorluklarını unuturlar, sadece o anı yaşarlar. Elif, çocuğun özgürlüğünü, o neşesini ve dünyadan hiçbir şey beklemeyen ruhunu izlerken, ona karıştı. İçindeki huzur, birden çocuğun özgürlüğüne dönüştü.

Ama bir şey daha vardı. Elif, bir yandan çocuğun bu saflığını, bu umursamazlığını, adeta bir anın içinde kaybolan varlığını izlerken, bir diğer yandan, o çocuğun da bir gün büyüyeceğini ve o neşesinin, o kayıtsızlığının kaybolacağını düşündü. Bir gün, o çocuk da zamanın ağırlığını taşıyacak; belki de bu yağmurda koşarken, kaybolan bir şeyleri arıyor olacak. O an, Elif çocuğun hayatının sadece bir an olduğunu fark etti. O an, çocuğun şimdisiydi ve her şey, her koşuş, her damla, o çocuk için sonsuzdu.

Elif, derin bir nefes aldı. Yağmurun yavaşça şiddetini kaybetmesiyle birlikte, şehirdeki sesler biraz daha netleşti. Araba sesleri, konuşmalar, adımlar... Her şey daha belirgin hale gelmişti. Ama Elif, dışarıda olup bitenleri sadece bir gözlemci gibi değil, bir parçasıymış gibi hissediyordu. Yağmurun, her insanın hayatındaki yerini ve önemini yeniden düşündü. Yağmur, sadece bir doğa olayı değil, insan ruhunun katmanlarına inen bir yansıma. Her damla, bir kaybı, bir buluşu, bir sevinci taşıyor. Her damla, başka bir dünyayı temsil ediyor. Bir dünya kayboluyor, bir dünya var oluyor.

Bir süre sonra, Elif'in düşüncelerinde bir değişim oldu. Yağmurun etkisiyle iyice derinleşmiş olan empati, onu bambaşka bir yere taşımıştı. O an fark etti ki, dünya gerçekten de bir bütün, bir araya gelen binlerce, belki de milyonlarca parça. Her insan birer parça, her yaşam birer öyküydü. İnsanlar, bir yandan birbirlerine bu kadar yakinken, diğer yandan birbirlerinden o kadar uzaktılar. Ama Elif, her birinin bir parçası olmak, her birinin içinde var olan tüm öyküleri anlamak istiyordu.

Yağmur sona erdiğinde, dışarıda her şey taze bir şekilde parlıyordu. Ağaçların yaprakları ıslanmış, yollar ıssızlaşmış, ama bir o kadar da derin bir huzur yerleşmişti. Elif, penceresinden bir süre daha dışarıyı izledi. Yağmur, sadece dış dünyayı değil, onun içindeki dünyayı da yeniden şekillendirmişti. İnsanlar, farklı duygularla, farklı öykülerle birbirlerinden ayrılıyorlardı; ama Elif, her biriyle bağ kurabiliyor, her birinin içindeki o sessiz, fakat çok derin yankıları hissedebiliyordu. O an, her insanın içinde bir dünya taşıdığı, her birinin bir başka gerçekliği olduğu gerçeğiyle bir kez daha yüzleşti. Her insan, o kadar özel ve o kadar yalnızdı ki. Ama aynı zamanda, bir o kadar da bağlıydı, bir o kadar da ortak bir kaderi paylaşıyorlardı.

Ve Elif, bir kez daha fark etti ki, dünya, ne kadar farklı olursa olsun, aslında tek bir evdi. Her birey, bir diğerinin yaşamında bir iz bırakıyordu. Bazen çok ince, bazen çok derin, bazen de gözle görülmeyen. Ama hepsi bir bütünü parçasıydı ve bu bütün, sadece birlikte var olduklarında anlam kazanıyordu.

ANI YAKALAMAK

ASEL AKSOY

Zaman, hayatımızın en temel ve en anlaşılabilir kavramlarından biridir. Elimizde olmayan, kontrol edemediğimiz, ama sürekli içinde yaşadığımız bu akış, insan yaşamını şekillendirir. Her an ilerleyen, geriye dönmeyen bir varlık gibi, zaman bizden hep biraz daha fazlasını alır. Peki, insan neden zamanla böylesine bir mücadeleye girer?

Geçmiş, bugün ve gelecek arasında bölünen insan zihni, zamanın içinde bir yol bulmaya çalışır. Ancak her yeni gün, bir gün öncesinin kayb olduğu bir gerçekliği de beraberinde getirir. Zamanın geçiciliği ve sınırlılığı, insanı ya bu anı yakalamaya ya da geleceğe ulaşmak için koşmaya iter. Bir yanı sıra bugüne, bir yanı sıra geleceğe bağlıyız; bu yüzden zamanla sürekli bir yarış içindeyiz. Ancak gerçekten kazanan var mıdır?

Antik Yunan filozoflarından Herakleitos'un dediği gibi, "Aynı nehirde iki kez yıkanamazsınız." Zamanın akışı, geri dönüşsüzdür. Bu yüzden yaşadığımız her an, bir daha geri gelmeyecek bir değerdir. Ancak çoğu zaman bu değeri ancak kaybettikten sonra fark ederiz. Belki de bu yüzden, geçmişin pişmanlıkları ve geleceğin korkularıyla yaşarız; ama şimdi, elimizde olan tek şeydir.

Zamanı anlamak, onun akışına kapılmaktan çok, onunla uyum içinde hareket etmeyi gerektirir. Belki de hayatın sırrı, zamanı yakalamak değil, onunla ahenk içinde yaşayabilmektir. Bugünün değerini fark etmek, geçmişin derslerini taşımak ve geleceğe dair ümitli olmak, insanın zamanı anlamlandırma yolculuğunda bir adımdır.

HİSLERİN İZİNDE BİR DÖNGÜ

Hayrunisa Demirtaş

İnsanlar sudan sebeplerle kahkahalar atıyordu. Parasını verdikleri bir gösteride somurtup oturmazlardı. Bazılarının içi yanıyordu ama gösteriyi yarıda bırakmak aptallık olur diye sabrediyorlardı. Kahkahaları o kadar acı doluydu ki, dışarıdan duyan biri ağlıyor sanabilirdi. Gösteri bitince kendi hayatlarının başrolü oldukları sahneye geri dönerlerdi. Soğuk bir yere kaçmak isterlerdi, fakat soğukun da yakıcı olduğunu hesaba katmazlardı.

Her iki tarafta da debelenir dururlardı. Kül olmaya yaklaştıkları o anda, rüzgar her şeyi alıp savururdu. Parçaları bir araya getirmeye çalışsan da faydasız; birini yakalasan, diğeri kaçıp giderdi. Koptuğunun farkına varmayan bir tanecik, eski bütünü kabul etmezdi. Belki neden koptuğunu unutmuştur, ama ona yapışan o acıyı unutamazdı.

Her şeyi unutabilirdi insan, fakat hissettikleri kazanırdı ruhuna. Giriş ve gelişme sadece sonuç içindi. Sonuç unutulurdu, ama en savunmasız anında yeniden hatırlanırdı. Üzerini kapatsan da silemezdin; mürekkep gibi iz bırakırdı. Gözyaşlarını çürüten çaresizlik. "Hiç olmazsa," derdin, "gecenin mavisi olayım." Ama bir bakmışsın, güneş olup her şeyi yakmışsın.

KAÇIŞ YOK

VEHİBE CİSRI

Kendimi, yavaş yavaş çözülen bir varlık gibi hissediyordum. Geçen zamanla birlikte biraz daha siliniyor, adım adım yok oluyordum. Varoluşum anlamını yitirmiş bir çaba, sürekli kendi içime çöken bir boşluk halini almıştı. Hayatın ritmi dışarıda sürüyordu belki ama ben, o ritmin çok uzağında, bir gölge gibi sessizce dolaşıyordum. Bir an durup düşündüğümde, yaşamın bir oyundan ibaret olduğunu fark ediyordum, ama bu oyun tuhaf bir sessizlikle, bir tür anlamsızlıkla örülmüştü. İçinde ne bir hedef ne de bir sonuç vardı. Sadece devasa, her şeyi içine çeken bir hiçlik.

Zihnimde her şey, katı bir karanlığa bürünmüştü. Düşüncelerim ağırlaşmıştı. Dev bir kayanın altında eziliyormuş gibiydim. Her adımım, dünyadan biraz daha kopmak anlamına geliyordu. Çevremdeki insanların arasındaydım ama onlara ait değildim. Sıradan mutlulukları, küçük sevinçleri bana o kadar uzak, o kadar anlamsız geliyordu ki... Hepimiz bir tiyatro sahnesinde, aynı replikleri defalarca tekrarlıyorduk ama bu replikler, kimse için gerçek bir anlam taşıyamıyordu. Yaptığımız her şey kendimizi oyalama, içimizdeki büyük boşluğu doldurma çabasıydı. O boşluk her şeyden daha büyük, daha derindi.

Gece, karanlık çökünce, içimdeki bu boşluk daha da derinleşiyor, göğsüme bir ağırlık oturuyordu. Kendi düşüncelerimin içine sıkışıp kalıyordum. Düşüncelerim, bir girdap gibi zihnimde dönüp duruyor, beni içine çekiyor, nefes almayı zorlaştırıyordu. O anlarda, varoluşun aslında bir yanılsama olduğunu anlıyordum. Hayat, parmaklarımızın arasından kayıp giden kum taneleri gibi değil, daha çok, avuçlarımıza hiçbir zaman dolmayan bir boşluk gibiydi. Her şeyi tutmaya çalışıyorsun ama hiçbir şey yok aslında. Elinde kalan sadece hiçlik, sessizlik ve anlamsız bir yorgunluk.

Bir sabah uyandığında, var olmanın sadece bir yük olduğunu fark ediyorsun. Gözlerini açıyorsun, hiçbir şeyin değişmediğini görüyorsun. Her şey aynı, hep aynı... Zaman bile ilerlemiyor gibi. Saatin tik takları anlamsız geliyor, her saniye, bir öncekinden farksız. Zaman, sadece bir döngüden ibaret. Hayat bir labirent, çıkışı olmayan, sadece sürekli dolandığın bir girdap. Attığın adımlar, seni bir yere götürmüyor. Sadece dönüp duruyor, hep aynı duvarlarla karşılaşıyorsun. Çıkış arıyor, o çıkış aslında hiç var olmadığını fark ediyorsun.

İçimdeki bu çaresizlik, her geçen gün biraz daha büyüyor. Sabah uyandığımda, bu ağırlığın biraz daha arttığını hissediyorum. Gece yattığımda ise, bu ağırlık tamamen bedenimi kaplamış oluyor. Sanki tüm dünya üzerime çöküyor, nefes almak bile imkansız hale geliyor. Kendi içime çekilmiş, bir başıma, kimsenin ulaşamayacağı bir derinliğe gömülmüşüm gibi. Ne kadar çabalasam da, bu derinlikten çıkamıyorum; çünkü çıkacak bir yer yok. Bu bir hapisane değil, çünkü dışarıda bir özgürlük de yok. Bu, sadece varoluşun kendisinin bir hapisane olduğunu fark etmek.

Kendi duygularımı bile tanıyamaz hale geliyorum. Sevinç, keder, umut... Hepsi silikleşmiş, anlamını yitirmiş gibi. Her şey birbirine karışıyor; tek bir duygu kalıyor geriye: Hiçlik. Bu hiçlik, varlığımın özüne işlemiş gibi, her şeyin yerini almış. Gözlerimin önünde dünya devam ediyor, insanlar işlerine gidiyor, gülüyor, ağlıyor. Ama bunların hiçbirisi bana ait değil; sanki bir camın arkasından izliyorum tüm bu hayatı. O camın arkasından sesler duyulmaz, duygular geçmez. Ben sadece seyrediyorum, ama hiçbir şeye dokunamıyorum.

Belki de en acı olan, bu hislerin bir sonu olmaması. Bir çıkış umudu taşımamak. Herkes, bir şekilde bir ışık, bir çözüm bulacağını düşünür. Ama o ışık, bana o kadar uzak ki... Zihnimde bir noktada, o ışığın hiç var olmadığını kabul ediyorum. İnsanın kendine itiraf etmekte zorlandığı şey belki de budur: Çıkış yok. Kaçış yok. Varoluşun kendisi bir ceza gibi. Yaşam, bir kum saati; her bir kum tanesi aşağıya düştükçe, sen biraz daha ağırlaşıyorsun. Ama kum taneleri, bir sonu göstermek yerine, her an yeniden başlıyor. Her sabah yeniden o ağırlıkla uyanıyor, her gece o yükte gözlerini kapatıyorsun.

Hayat, gözlerimin önünde bir ilmek gibi dolanıyor; her geçen gün biraz daha sıkılaşıyor. Çözülecek bir düğüm değil bu, çünkü bu düğüm kendi kendine atılmış, çözümden yoksun bir varoluşun yansıması. Zihnimde yankılanan tek şey, sessizlik. Ve o sessizlik, her şeyden daha ağır, her şeyden daha karanlık.

Anlamayanlara...

Bugün kalemimi elime aldım ve içimde biriken düşünceleri kâğıda dökmeye başladım. Her satırda, kelimelerin arasında derin bir huzur buluyorum. Belki size bu durum garip gelebilir; çünkü birçok insan için yazmak yalnızca bir görev ya da alışkanlık gibi görünebilir. Oysa benim için yazmak, ruhumun derinliklerine inmek, bir tür meditasyon ve içsel bir arınma biçimidir.

Yazarken hissettiğim huzuru paylaşmak istiyorum, çünkü çoğu zaman bu hissi kimse anlamıyor. "Sadece yazıyorsun," diyorlar. Evet, yazıyorum, ama bu eylem beni bambaşka bir dünyaya taşıyor. Her harf, kelime ve cümle, zihnimde bir düzen kuruyor. İçimdeki karmaşa yazarken duruluyor, sadece o anın içinde kayboluyorum. Hatta bazen yazdıklarımın anlamını bile unuttuğum oluyor, çünkü asıl hissettiğim şey yazmanın verdiği eşsiz sakinlik.

Çoğu insan huzuru dış dünyada arar: bir manzarada, yürüyüşte, kitapta ya da bir sohbette. Ama benim huzurum, yazının kendisinde gizli. Kafamda biriken düşünceler kâğıda döküldükçe sıraya girer ve kaosun yerini bir düzen alır. Yazmak bana sadece dış dünyadan uzaklaşma değil, aynı zamanda kendi içime yaklaşma fırsatı sunar.

Yazmanın bir eylemden fazlası, bir duygu durumu olduğunu düşünüyorum. Yazdıklarımı anlamadığınızda, yüzeyde kalıyor gibi hissediyorum. Çünkü yazmak, yalnızca duygularımı ifade etmek değil, aynı zamanda içsel dünyamı keşfetmek demek. Her harf bir duyguyu, her kelime zihnimdeki karmaşayı düzenler. Bu huzuru yalnızca yazarken buluyorum.

Belki siz yazmanın gücünü hiç hissetmediniz. Belki kelimeleri yalnızca bir iletişim aracı olarak görüyorsunuz. Oysa benim için yazmak, bir yaşam biçimi. Kelimelerle temas ederken, düşüncelerimle yüzleşiyor ve kendi iç dünyamda kayboluyorum. Yazmanın verdiği bu dinginliği anlatmak bile bana huzur veriyor.

Çünkü biliyorum ki yazmak, yalnızca anlık bir eylem değil. O, uzun bir yolculuk, içsel bir keşif ve bir huzur arayışı. Yazdıkça, içimdeki boşluğu biraz daha dolduruyor ve huzura bir adım daha yaklaşıyorum. Yazmak, yalnızca ifade değil; içimdeki sesleri duymamı sağlayan bir araç. Bu yüzden her harfi bir hediye gibi kabul ediyorum.

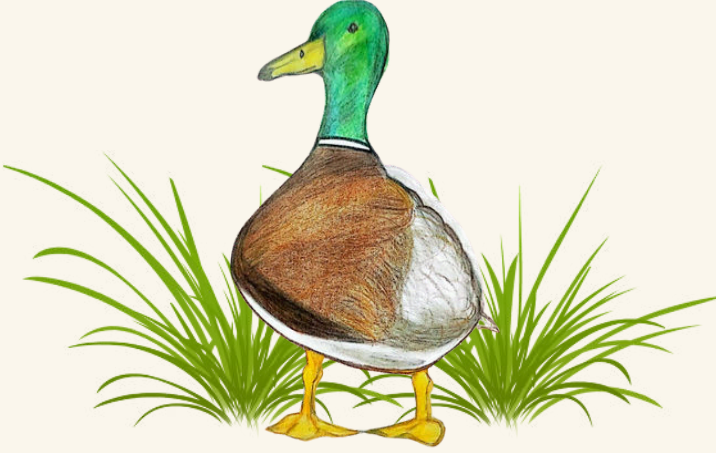
Belki siz anlamıyorsunuz, çünkü yazarken yaşadığım huzuru hissetmeniz gerekiyor. Kâğıda dökülen kelimeler dışarıdan basit görünebilir, ama bu, derin bir içsel yolculuktur. Yazmak, ruhumun bir yansıması ve bana huzur veren bir yaşam biçimidir.

THE SERENITY OF THE LAKE

Rana Kablawi Gölün Sessizliği adıyla yazdığı öyküyü İngilizceye çevirdi.

YAZAN VE ÇİZEN RANA KABLAWİ

It was early morning, and the sun had not yet begun to illuminate the sky. A thin layer of mist hung over the lake, and the water was almost still. Only distant sounds of gentle waves mixing with the occasional chirping of birds signaled nature's awakening. Yet, on this morning, a strange heaviness lingered over the lake. Everything seemed normal, but even nature sensed that something was amiss in this silence.

At the water's edge stood a solitary duck. This duck was not one of the lake's usual inhabitants. Its plumage was remarkably different from that of the others, with feathers shifting between deep greens and rich browns, though these colors did not seem natural. It was as if its feathers had emerged directly from the lake's depths, a being belonging to the water like the overflow of algae. Its eyes glimmered with an intense yellow, sharp enough to see even the darkest corners of the lake.

Taking a deep breath, it stepped into the water. The water first gently enveloped its feet, then slowly rose up its legs. The lake was drawing it in, but this pull was not forceful; it was soft and inviting. The water swirled around, like a cool breeze brushing against its feathers. Deep down, it knew this water was more than just a surface; it was a door opening to a truth everyone tried to escape.

With each step, the darkness beneath the lake deepened. It felt as though something was growing beneath the surface, beckoning it closer. Yet this darkness was not frightening. Rather, it felt like an old friend long avoided. It knew the truth hidden beneath the water. We all knew it, really; we all turned a blind eye to the truth we feared to confront.

The duck's feathers grew heavy. The water slowly wrapped around it. But this weight felt less physical and more like a mental burden. With every moment submerged, the world beneath the lake drew nearer. Each wave seemed to whisper, "Come closer, find yourself." As it plunged deeper, it moved closer to uncovering reality.

Then it paused. Its breath slowed, and its heart began to beat with a deeper rhythm. The water had now fully embraced it. As the depth of the lake pulled it in, everything above the surface blurred. The sounds from the shore faded, leaving only the profound silence of the lake. In this stillness, it found itself. It was bidding farewell to the surface, the veil that protected it; beneath lay a cold yet pure reality.

With eyes wide open, it swam underwater. Everything began to clarify. As it approached the lake's bottom, the moments when light refracted through the water mesmerized it. Fear of what lay below vanished. There were no hidden truths beneath the surface, only the things we fled from. The fears of people and other ducks were merely the truths lurking in their own minds.

When it reached the lakebed, it stopped. Time felt suspended. It closed its eyes, took a deep breath, and accepted everything as it was. The lake offered no secrets or answers; it merely revealed itself. There was nothing left to hide beyond the surface. The duck had discovered its own truth.

In that moment, the mist above the water dissipated. The lake was silent once more. But this silence was filled with the peace within. It began to swim back toward the surface. With every stroke, it felt lighter. Shadows dancing above or sounds from the depths no longer felt foreign. It had embraced the truth that others feared to confront. Reality had always been there; only those brave enough to dive deep could see it.

When it broke through the surface, it looked at the water not just as a layer, but as a realm holding a pure truth beneath. There was nothing left to flee from, nor any surface to fear.

GÖLÜN SESSİZLİĞİ

RANA KABLAWİ

Sabahın erken saatleriydi. Güneş henüz gökyüzünü aydınlatmaya başlamamıştı. Gölün üzerinde ince bir sis tabakasıyla kaplıydı. Su neredeyse hareket etmiyordu. Sadece uzaklarda, sulara karışan hafif dalga sesleri ve zaman zaman duyulan kuş civıltıları, doğanın uyanışını haber veriyordu. Ancak bu sabah, gölün üzerinde tuhaf bir ağırlık hissediliyordu. Her şey normal gibi görünse de, doğanın kendisi bile bu sessizlikte bir şeylerin yolunda olmadığını sezmiş gibiydi. Suyun hemen kıyısında, tek başına bir ördek duruyordu. Bu ördek, gölün bilinen sakinlerinden biri değildi. Rengi, diğerlerinden çok farklıydı; tüyleri, koyu yeşilin ve derin kahverenginin tonları arasında dans ediyordu. Fakat bu renkler doğal değildi. Sanki tüyleri doğrudan gölün derinliklerinden çıkmıştı, taşan yosunlar gibi suyun içine ait bir varlık gibiydi. Gözleri ise yoğun bir sarıyla parlıyordu, gölün en karanlık köşelerini dahi görebilecek kadar keskin.

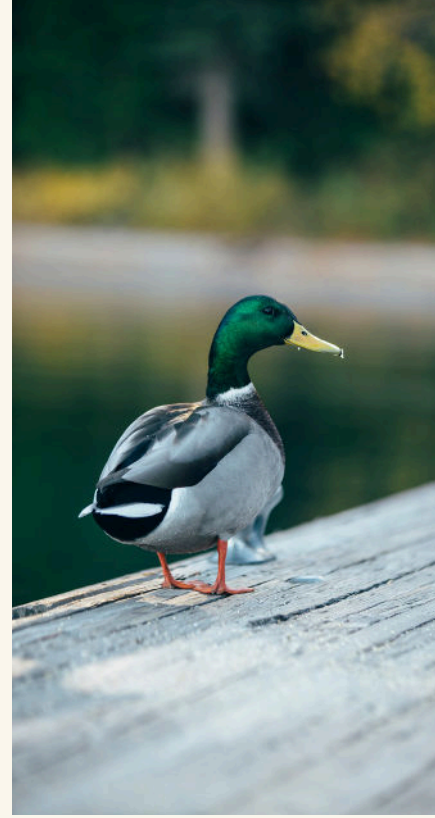
Derin bir nefes aldı. Suya doğru adım attı. Sular önce hafifçe ayaklarını çevreledi, sonra bacaklarına doğru yükselmeye başladı. Göl, onu içine çekiyordu, ama bu çekim zorlayıcı değil, yumuşak ve davetkârdı. Su, Aras'ın tüylerinin arasında dolaşan serin bir rüzgar gibiydi. Ama içten içe biliyordu, bu su sadece bir yüzey değil; bu, herkesin kaçmaya çalıştığı bir hakikate açılan kapıydı. Her adımında, gölün altındaki derinlik daha da karanlıklaşıyordu. Sanki suyun altında bir şey büyüyor, onu çağırıyordu. Fakat bu karanlık korkutucu değildi. Aksine, uzun zamandır tanıdığı, fakat bakmaktan kaçındığı bir dost gibiydi. Çünkü o, bu suyun altındaki gerçeği biliyordu. Hepimiz biliyorduk aslında. Hepimiz, yüzeyde kalıp, derinlere bakmaktan korktuğumuz bu hakikati görmezden gelirdik.

Aras'ın tüyleri ağırlaşmaya başladı. Su, onu yavaşça sarıyordu. Ama bu ağırlık, fiziksel değil, daha çok zihinsel bir yük gibi geliyordu. Göle girdiği her an, suyun altındaki dünya ona biraz daha yaklaşıyordu. Her bir dalga, sanki ona "Yaklaş, yaklaş ve kendini bul," diyordu. Gölün derinliklerine daldıkça, gerçekliği bulmaya bir adım daha yaklaşıyordu. Bir an durdu. Nefesi yavaşlamış, kalbi daha derin bir ritimle atmaya başlamıştı. Su artık onu tamamen içine almıştı. Gölün derinliği, onu içine çekerken, gözlerinin önünde suyun yüzeyine dair her şey bulanıklaşmaya başladı. Kıyıda gelen sesler azaldı, sadece gölün içindeki derin sessizlik kaldı. Aras, bu sessizliğin içinde kendini buldu. Yüzeye, yani gerçeği gizleyen şeye veda ediyordu. Gölün yüzeyi, bizi koruyan bir perdeydi; yüzeyin altında ise çıplak, soğuk ama bir o kadar da saf gerçek vardı.

Suyun altında gözleri açık bir şekilde yüzmeye devam etti. Her şeyin berraklaştığını hissetti. Gölün dibine yaklaştıkça, suyun altında ışığın kırıldığı anlar onu büyülüyordu. Artık gölün derinliklerinde ne olduğuna dair korkusu kalmamıştı. Çünkü suyun altında saklanan bir gerçek yoktu aslında; sadece yüzeyde kaçtığımız şey vardı. İnsanların ve diğer ördeklerin kaçtığı, korktuğu şey, kendi zihnindeki hakikatlerdi. Aras, gölün dibine ulaştığında durdu. Sanki zaman durmuş gibiydi. Gözlerini kapattı, derin bir nefes aldı ve her şeyi olduğu gibi kabul etti. Göl, ona ne bir sır ne de bir cevap sundu. Sadece ona kendini gösterdi. Yüzeyin ardında saklanacak bir şey kalmamıştı. Aras, sadece kendi içindeki gerçeği bulmuştu.

Ve işte o an, suyun üzerinde duran sis kayboldu. Göl yeniden sessizdi. Ama bu kez, bu sessizlik Aras'ın içindeki huzurla doluydu. Yüzeye doğru yavaşça yüzmeye başladı. Her adımda biraz daha hafifliyordu. Artık yüzeyin üzerinde dolaşan gölgeler ya da derinlerden gelen sesler ona yabancı değildi. O, derinliklerden gelen gerçeği kucaklamıştı. Diğer ördeklerin kaçtığı, insanların yüzleşmekten korktuğu şeyin sadece bir illüzyon olduğunu anlamıştı. Gerçek, hep oradaydı. Yalnızca derinlere inmeye cesaret edenler bunu görebiliyordu.

Gölün yüzeyine geri çıktığında, suyu sadece bir yüzey olarak gören gözlerle değil, onun derinlerinde yatan saf gerçeği gören gözlerle baktı. Artık ne kaçacak bir şey vardı, ne de korkacak bir yüzey.

12 Ekim

Bugün Yağmur'la kantine indik. O her zamanki gibi neşeliydi ama ben içimde bir sıkıntı hissediyordum. Merdivenlerdeyken ona sahile inme fikrimi söyledim. Kabul etmedi, ders çalışması gerekiyormuş. Sahile yarın gideriz, dedi. İçimden bir "Offf!" çektim. Neden her şey hep yarına kalıyor?

Kantinden çikolata ve su aldım, sınıfa döndük. Derse girdiğimizde sınıfta yeni bir kız vardı. Adı Alara'yımuş. Öğretmen sınıfa tanıtırken, ona dikkatlice baktım. İçimde garip bir his vardı. Bakışlarındaki bir şey, beni huzursuz ediyordu. Belki de abartıyorumdur. Belki de Yağmur'la onun arasında bir şey olmasından korkuyorum. Ne bileyim, sanki bizi ayırarak gibi...

Dersin sonunda Alara, Yağmur'un yanına gelip okulu gezdirmesini istedi. Yani, sadece Yağmur'dan. Beni umursamadı bile. Sinirlerim bozuldu ama kimseye çaktırmadım. Yağmur beni işaret ederek, birlikte gezebileceğimizi söylediğinde, Alara hoşnutsuzca kıpırdandı. "Ben yalnızca senin olmanı tercih ederim," dedi. Bu kadar mı açık yani? Yağmur bana baktı, ben de omuzlarımı silktim. İçimde kopan fırtınayı dışarı vurmak istemedim. Alara ve Yağmur beraber sınıftan çıkarken, ben öylece kalakaldım. O kadar yalnız hissettim ki...

13 Ekim

Bugün Alara ve Yağmur yine birlikteydiler. İkisi sürekli gülip eğleniyorlar. Yağmur sanki beni tamamen unutmuş gibi. Her teneffüs birlikte çıkıyorlar. Bu durumu görmek o kadar canımı yakıyor ki! Yağmur'un Alara ile bu kadar yakın olması beni çıldırtıyor. Bunu Yağmur'a söylediğimde beni tersledi. "Kıskanıyorsun!" dedi. Böyle düşünmesi çok acı.

Bugün öğle arası Aysu yanıma gelip oturdu. Onunla konuşurken, iyi vakit geçirdim. Yağmur'un uzaktan bizi izlediğini gördüm. Onun da içinde kıskançlık var mıydı acaba? Benim Aysu'yla gülüşmem onu rahatsız etmiş olabilir miydi? Belki Yağmur da beni kıskandı, bu düşünce içimi bir an olsun rahatlatı.

14 Ekim

Ertesi gün beni Aysu'yla gören Yağmur iyice sinirlendi. "Hemen yerime başkasını koymuşsun," diye çıkıştı. Beni gerçekten anlamıyor galiba. Ben, en başından beri onun yerini kimseyle doldürmek istememiştım. Ona, "Bunu bana sen mi diyorsun?" dedim. "Bir günlük bir kız için en yakın arkadaşını karşısına alan kişi sensin." Sözlerim canını acıttı, yüzünden belliydi. O an hatasının farkına vardığını gördüm. Sonra özür diledi... Gerçekten pişmandı.

Kollarını açtı, "Gel buraya," dedi. İşte o anda bütün kırgınlıklarım silinip gitti. Sımsıkı sarıldık. Ona "Bir daha böyle bir şey yaparsan, seni affetmem!" dedim. Gülümseyerek söz verdi: "Yapmayacağım."

İşte böylece barıştık. Dostluğumuz yeniden eskisi gibi oldu, belki daha da güçlü. Artık aramıza hiçbir şeyin giremeyeceğini biliyorum.

ELİF SUDE

TELSİZ CIZIRTISI

ELİF SUDE

Asena, büyük bir patlama sesiyle yatağında sallanarak uyandı. Korkuyla gözlerini açtığı anda hızla yatağından kalkıp annesiyle babasının yattığı odaya girdi. Onlar da uyanmış, camdan bakıyorlardı. “Anne, baba? Ne oluyor? Bu ses de ne?” korkuyla konuşuyordu Asena, kalbi çok hızlı atıyor, elleri ayakları titriyordu.

Annesi, Fatma Hanım hemen kızının yanına gidip elini tuttu. “Sakin ol kızım, yakın bir yere bomba atıldı. Merak etme askerimiz buraya geliyor.”

Asena'nın babası, telefonla konuşuyordu. Kendisi de askerde ancak izne çıkmıştı. Formasını giyip kapıya yöneldi.

“Ben gidiyorum. Siz evden çıkmayın, kapıyı kilitleyin. Tahliye edilme ihtimaline karşı bir çanta hazırlayın.”

“Yolun açık olsun, Allah'a emanet ol.”

Asena babasına sınıksız sarılıp uğurladı. Ardından hızlı bir şekilde üstünü değiştirip annesine yardıma gitti.

Asena çok korkuyordu, ayakta zor duruyordu ancak yapması gerekenler vardı. Soğukkanlı olup Türk askerlerine güvenmeliydi. İşlerini bitirip televizyon karşısına geçtiler. Sesini kısıp haberleri pür dikkat izlemeye başladılar. Tehlike azaldığı an tahliye yapılacağından, tüm vatandaşların hazırlıklı olması gerektiğinden bahsediliyordu. Fatma Hanım, Asena'nın elini tutup dua etmeye başladı. Asena korkusunu bastırarak, düşmana olan öfkesi kabarmıştı. Babası gibi o da asker olmak istiyordu. Asker olup vatanını savunmak, vatani uğruna canını feda etmek istiyordu.

Annesinin elini bırakıp odasına gitti. Çekmecesine gizlediği bıçağını çıkarıp hırkasının koluna sakladı. Babasının telsizini de alıp annesinin yanına döndü. Fatma Hanım, kızına bakarken merakla sordu. “Telsizle ne yapacaksın?”

Asena annesinin yanına otururken telsizden askeri kanalı açıp masaya koydu. “Eğer destek lazım olursa gideceğim.” Fatma Hanım, kızına birkaç saniye öylece baktı. “Saçmalama kızım, asker misin sen? Otur oturduğun yerde, gitmiyorsun bir yere.” Fatma Hanım'ın aklı zaten eşindeydi, ona bir şey olursa diye düşünüp dua ediyordu. Bir de kızı için endişelenmek istemiyordu. “Türk askerlerine güven Asena, gör bak tahliye edilmemize bile gerek kalmayacak.”

Asena sıkıntıyla annesine döndü. “Biliyorum anne, askerimize kendimden bile çok güveniyorum. Merak etme. Ben babamın kızıyım. Dövüşü biliyorum, kendimi koruyabilirim. Allah'ın izniyle bana bir şey olmaz.”

Annesi tam bir şey diyecekti ki telsizden bir cızırtı geldi. İkisi de susup telsizden gelen sese odaklandılar. “Komutanım! Arif komutanım! Ses verin komutanım!”

Telsizden yükselen ses ile dumura uğradılar. Babasına bir şey olmuş muydu? Vurulmuş muydu? Bilmiyordu. Annesinin elini tutup ona destek oldu. Fatma Hanım’ın gözleri dolmuştu, elleri titriyordu. tuttuğu nefesi dışarı bıraktığında telsizden bir ses daha duyuldu. Bu babasının sesiydi.

“Ben Arif Arslan, tim, beni dinleyin. Bu bir emirdir. Buraya sakın gelmeyin. Düşman burada çok yoğun. Bir bomba hazırladım ama kaçmaya vaktim olmayacak. Buradan uzakta pusu kurup bekleyin.”

Sonra sesi yumuşadı: “Asena, Fatma, beni dinlediğinizi biliyorum. Fatma’m kızımız sana emanet. Sakın ardımdan ağlamayın. Asena, güzeller güzeli, güçlü kızım. Asker olup düşmana kök söktür tamam mı? Hakkınızı helal edin!”

Sonradan telsiz kapandı, uzaklardan bomba sesi duyuldu. Anneyle kız bir süre hareketsiz kaldı. Sonra Fatma Hanım ayağa fırlayıp pencereye koştu. Kocasının adını haykırdı. Asena tüm kararlılığıyla ayağa kalktı, annesinin yanına gidip sımsıkı sarıldı.

“Anne, ben gidiyorum, kapıyı kilitle. Sana söz veriyorum, sağ salim döneceğim.”

Fatma Hanım başını iki yana salladı, “Hayır Asena, bırakmam hayır kızım. Duymadın mı? Baban seni bana emanet etti, olmaz gidemezsin!”

Asena, annesine sımsıkı sarılıp alnından öptü. “Geleceğim, söz.”

Fatma Hanım, onun vazgeçmeyeceğini anladığında odasına gidip çekmeceyi açıp silahı çıkardı. Kızına verdi.

“Allah’a emanet ol.”

Asena gülümsedi, silahı beline yerleştirip çıktı evden, koşarak çatışma alanına gitti. Babasının timindeki askerler Asena’yı gördükçe şaşırıyordu. Asena, onları umursamadan çatışmaya girdi.

Saatler sonra Asena nefes nefese bir askerın yanına çöktü, ufak tefek yaraları vardı. Gururla gülümsedi. Gökyüzüne baktı, yıldızlar parlıyordu, ay tüm ihtişamıyla yukarıdaydı. “Kanın yerde kalmadı, kalmayacak baba, söz veriyorum.”

Askerler Asena’yı evine bırakıp üsse döndüler. Annesi onu görünce koşarak sarıldı.

YILLAR SONRA...

“Tim, toplan!”

Timin tamamı sıraya girmiş, yeni komutanlarını bekliyordu.

“Hazır ol! Dikkat!”

“Merhaba asker.”

“Sağ ol.”

“Nasılsınız?”

“Sağol...”

Gün bittiğinde, Asena tekrar gökyüzüne baktı.

“Başardım baba, başardım.”

KAYIP KELİMELER

HENAN ALİ

Bugün herkes kendi derdinde,
Biri ağlar, diğeri güler hâlinde.
Ne hayatlar gördüm, mutlu sandığım,
Bir noktadan sonra yıkılmış tüm bağım.

Kimi gözümün önünde şehadet getirdi,
Kimi sıcacık bir çorbayla gitti.
Bu hayat öyle acıtır ki insanı,
Bir anda kaybeder tüm anlamını.

Bilinç akışım hızlı, kelimeler kayıp,
Ama yine de diyorum, bu hayat bir layık.
Yaşamak değer mi, bazen hayır,
Bazen de tüm çabaya rağmen bir yanılıdır.

Belki bir yıl sonra uzun bir vedada,
Kayıplara karışırım, yorgun adımlarda.
Planlarım var, kurtuluş birinci,
İkincisi intikam, üçüncüsü özgürlük bir inci.

Hepsi zor, kavuşmaktan bile,
Ama yapacağım, kurtulacağım bu dert yürek ile.
Sakin ve mutlu bir hayat arayacağım,
Belki de yolda ölür, giderim ansızın.

Belki hak ettiğim bu, belki de değil,
Hayalimdeki hayat, hep mi erişilmez değil?
Ya da bir çabayla bulabilirim,
Kim bilir, ben bile bilmiyorum eminim.

Otobüsteki kızın gözleri kıskanç,
Kendimde aynı ışık, karanlıkta yankı.
Ne kadar aç gözlü biriyim diye düşündüm,
Bu iğrenç hisle ruhumu tükettim.

Ruhum dolu, ama tatmin nedir bilmem,
Ne kendimi ne de çevremi görebilmem.
Ama insanların gözlerinde anlıyorum,
Karanlıkla dolu içlerini okuyorum.

Kendimdeki karanlığı çözemedim,
Asıl sorun bu, içimde gizledim.
Bu hayatın karanlığı benimle bir,
Ama yine de bir ışık arıyorum derin.

SISLE ÖRTÜNEN

HENAN ALİ

Sis yine her şeyi örttü,
Mahrumiyeti gizleyerek, örtüp sustu.
Ortada bir siyahlık, belirsiz,
İçinde bir insan, sessiz ve izsiz.

İstanbul kayıp, ışık bile yok,
Oysa buradan köprü ne çok.
Güzelliği sorgular, kalbim dolar,
Bu manzara bile şiire bir çağrıdır.

Kalbim taşı, sığmaz oldu,
Silsem geçer mi bu dolu dolu?
Ya da altına bir bardak koysam,
Her damlası acıtır, her bir noktam.

Karamsarlık nedir, bu öfke niye?
Hangi kalp böyle efkara bürünür diye.
Ruhum bilir ama ben bilmem,
Yabancı sokaklarda yürür gibiyim hep ben.

İnsanlar anlamsız, gözler donuk,
Otobüste bir kız, bakışı soluk.
Gözleri kıskançlıkla dolup taşar,
Sevginin acısını dünyadan çıkarır insanlar.

Bu okul sokağını neden sevmem?
Oysa o kadar rahatsız değil görünmem.
Ama her köşesi bana hatırlatır;
Yoksulluk, keder ve acı bir hayatın sakladıklarını.

Bir baba sevgisini sona erdirir,
Bir gün sonra çocuğunu öldürür.
Böyle bir dünyada neden varım?
Kederle bakan gözlerimle, yalnız kalırım.

Ama aslında içimde küçük bir kız var,
Özgürlüğü seven zincirli bir yar.
Sonunun kötü olduğunu bilse bile,
Severdi yaşamı, bir yalan içinde.

YALNIZLIĞIN GÖLGESİNDE

VEHİBE CİSRI

Ormanın kalbinde, gün batımının sarı ve turuncu tonları gökyüzüne bir nehir gibi akarken, her şey derin bir hüznle dolmuştu. Ağaçlar, rüzgarın etkisiyle kaybolmuş bir eski melodinin notalarına dönüşerek hışırdıyordu. Tüm yaşam buradaydı, ama bir şey eksikti: köpeğin yüreğinde yankılanan derin bir yalnızlık.

Altın sarısı tüyleriyle kayaların üzerinde oturan köpek, ormanın sessizliğine karşı duran bir bekçi gibiydi. Gözleri, derinlerdeki boşluğu yansıtıyordu. Bir zamanlar hayat dolu olan bu bahçe, şimdi solgun ve sessiz bir hatıra gibi görünüyordu. Neşe dolu oyunlar için etrafında toplanan arkadaşları, artık yalnızca yankılanan anılara dönüşmüştü. Her gün, aynı ağaçların altında kaybettiği dostlarını düşünerek bekliyor, ama o zamanlardan hiçbir iz kalmadığını biliyordu.

Dallarda asılı duran olgunlaşmamış üzüm salkımları, enerjisini kaybetmiş hayalleri somutlaştırmış gibiydi. Rüzgar, fısıldayan bir sır gibi geçerken, köpek geride bıraktığı patikayı hatırladı. O patikada, neşe dolu sesler ve kahkahalar yükselmişti; şimdi ise o sesler, yalnızlığı derinleştiren gölgelere dönüşmüştü.

Eski bir ağacın gövdesindeki derin çatlaklar, acı birikintilerini saklarken, köpek kalbinde büyük bir özlem hissetti. Gözleri yaşlı ağacın derinliklerine daldığında, yalnızlık ve hüznle kaynaşan bir yaşam enerjisi buldu. Bu ağaç, onun kayıplarını hissediyordu; dostlarını birer birer kaybetmiş olmanın acısını paylaşıyordu.

Gökyüzü kararmadan önce, köpek ağacın dibinde saatlerce beklemeye devam etti. Bir zamanlar hayat dolu olan bahçe, yavaş yavaş soluyordu. Bu yalnızlık içinde aniden bir hareket sesi duydu. Gözlerini açtığında, karanlık gölgelerin sardığını fark etti. Hayatın tüm renkleri, başka bir varlık için yok olmuş gibiydi.

İçindeki boşluğu doldurmak için harekete geçen köpek, yere düşmüş bir üzüm tanesine yöneldi. Özlemle dolu meyve, ona geçmişin tatlı anılarını hatırlatıyor gibiydi. Üzümü ağzına aldığı anda, tadı kurudu ve yalnızlığı daha da derinleşti. Üzüm, bir zamanlar oynadığı, koştuğu alanlarda kaybettiği dostların hatıralarını taşıyordu.

Günler geçtikçe, ormanın sessizliği derinleşti. Meyveler olgunlaşmayı beklerken, köpek içindeki boşlukla mücadele ediyordu. Ağaç, gövdesiyle köpeğe gölge olurken ona huzur vermeye çalışıyordu. Ancak her iki varlık da içlerindeki acının ağırlığı altında eziliyordu.

Gökyüzü yavaş yavaş kararırken, yıldızlar bir bir ortaya çıkmaya başladı. Köpek, içindeki karamsarlık nehrine kapılıp gözyaşlarını dökmeye başladı. Yalnızlığına tanıklık eden eski ağaç, bu hüznü melodiyi dinlerken acıyla eğildi. Artık köpeği sadece bir dost, bir gölge gibi görmek yeterli değildi; onun ruhundaki derin yarayı hissetmek ve acısını paylaşmak gerekiyordu.

O an ağaç, köpeğin duygularını anladı. Sessizliğin derinliğinde ikisi de bir umut arayışına girdi. Belki de yalnızlıkları birer ayna gibiydi, birbirlerine yansıyorlardı. Bahçe, ağır ama zarif bir şekilde yaşamaya devam ediyordu. Köpek ve ağaç, tam anlamıyla bir bütün olmayı öğreniyorlardı; çünkü yalnızlık, belki de yaşamın sunduğu en derin ve acı tatlardan biriydi.

UMUT KIRINTISI

ASEL AKSOY

Kitabın kapağını kapatıp pencereden dışarıyı izlemeye başladı. "Acaba ben de bir gün bir kuş gibi özgür, gökyüzünde dilediğim gibi süzülebilir miyim, yoksa köklerim beni hep aynı yere mi bağlayacak?" diye iç geçirdi. Yaşadığı şehirden, insanlardan uzaklaşmak istiyor fakat bir türlü kopamıyordu. Maziye ne kadar silip atmak istese de doğup büyüdüğü şehirden ayrılmayı aklının ucuna bile getiremiyordu. Ancak, hayatının çöküşe geçtiği, bataklık gibi gittikçe dibe battığı o gün her şey değişmişti. Yatağına uzanıp uykuya daldı. Yine aynı kişiyi rüyasında gördü: Babaannesini...

Babaannesi, bildiği tek aileydi. Onu her şeyden, hatta kendisinden bile çok seviyordu. Annesi, babası dahi ona sahip çıkamamışken, babaannesi onun hem annesi hem babası olmuştu. Küçükken babaannesinin kucağında ninnilerle uyuduğu anıları dün gibi hatırlıyordu. Babaannesinin sesi, onun için her şeyin güvende olduğunu hissettiren bir limandı.

Bir hedefi vardı: doktor olup babaannesini en iyi şekilde yaşatmak. Ta ki o güne kadar... Babaannesi bir gün ağzından kanser olduğunu kaçırmıştı. Onun her geçen gün gözlerinin önünde erimesi genç kızı çok üzüyor, yardım edebilmek için ne yapacağını bilemiyordu. Doktor olma hayali, artık bir görev haline gelmişti. Ama zaman hızla akıp geçiyordu ve genç kız ne kadar çabalasa da, babaannesinin durumu her gün biraz daha kötüleşiyordu.

Bir sabah uyandıığında evde derin bir sessizlik vardı. Babaannesinin odasına girdiğinde onu yatağında, yüzünde sakin bir ifadeyle buldu. Nefes almıyordu. Genç kızın dünyası o an paramparça oldu. Dizlerinin üzerine çöktü, gözlerinden yaşlar süzülürken elleri titriyordu. Babaannesinin sıcaklığını kaybeden bedeni, ona tüm dünyasının kapanışı gibi geliyordu. O günden sonra genç kızın içinde kocaman bir boşluk oluştu. Hedefi olan doktorluk artık bir anlam ifade etmiyordu. Her anını babaannesinin hatıralarıyla yaşayan birisine dönüşmüştü. Kuş gibi gökyüzünde süzülebilme hayaliyse yerini karanlık bir buluta bırakmıştı. Gökyüzü ne kadar açık olsa da, onun içinde hep bir fırtına kopuyordu.

Zaman zaman rüyalarında babaannesini görmeye devam etti. Babaannesi ona hep aynı şeyi söylüyordu: "Hayat ne olursa olsun devam ediyor, torunum. Unutma, köklerin seni bağlasa da kanatların var. Uçmaktan korkma." Babaannesinin bu sözleri içine umut kırıntısı serpiyordu.

Günler geçtikçe genç kız, babaannesinin söylediklerini daha iyi anlamaya başladı. Yaşadığı acılar onu büyütmüş, hayata başka bir pencereden bakmasını sağlamıştı. Babaannesinin anısı, onun için bir ağırlık değil, bir güç kaynağı haline geliyordu. Belki doktorluk hayalini gerçekleştirmek, onun babaannesine olan son borcuydu.

Bir gün eline kalem alıp babaannesine bir mektup yazdı: "Biliyor musun, hala özlüyorum seni... Ama senin bana verdiğin cesaretle devam edeceğim. Belki köklerim hep burada olacak, ama gökyüzüne süzülüşümde seni yanımda hissedeceğim. Senin için uçacağım."

O günden sonra genç kız yeniden kanatlanmaya karar verdi. Babaannesinin ona verdiği nasihat, hayata tutunması için bir pusula olmuştu. Köklerinden aldığı güçle, kanatlarının onu taşıyacağı yerlere doğru yola çıktı. Gökyüzü hâlâ aynıydı; geniş, sonsuz ve özgürdü. Ama şimdi, o da içindeki karanlığı aşip bu sonsuzluğun bir parçası olabilmek için hazırды.

SORMAZLAR MI?

ELİF ÇAPAR

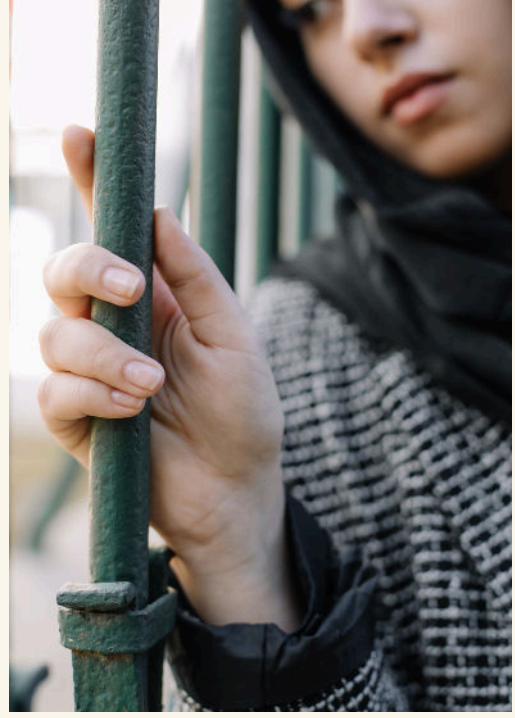
Sayfalar yetmez, kelimeler anlamsız gelir insana,
Bu felaket de son bulur bir gün, inşallah.
Ne sen sesini çıkardın ne de o,
Sormazlar mı insana?

Ey insanoğlu, aç kulağını, her zerre kadar dinle,
Yanıp tutuşuyor, dünyadaki denge.
Sen bana kulak ver, ben sana elimi,
Bizleri güçlendiren olacaktır, elbet bir kişi.

Sen özgürlük de, biz adalet,
Affı olmasın, canilerle dolu bu dünyada.
Sayfalar yetmez, kelimeler anlamsız gelir insana,
Bu felaket de son bulur bir gün, inşallah.

Ne sen sesini çıkardın, ne o,
Sormazlar mı insana?
Ey insanoğlu, aç kulağını, her zerre kadar dinle,
Yanıp tutuşuyor, dünyadaki denge.

Sen bana kulak ver, ben sana elimi,
Bizleri güçlendiren olacaktır, elbet bir kişi.
Sen özgürlük de, biz adalet,
Affı olmasın, canilerle dolu bu dünyada.

SİSLİ VE YARALI

HENAN ALİ

Sisliydi bugün, yaraları örten bir hava,
Ne ben konuşurum ne insanlar susar.
Bir bebeğin ağlama sesinden keskin,
Kulak zarını delen bir ses yankılanır.

Bu hava çıplak ayakla koşmak için,
Özgürlüğün peşinde kaybolan adımlar.
Çamurdan bebeği sakladığım korku gibi,
İçimde bir ürperti, sebebi anılır.

Sonra kelimeler kifayetsiz kalır,
Ne gözlerim görür ne kulaklarım duyar.
Yüzümde sıcak yaşlar, yalnızlığa yürürüm,
En dibine vurmak, engel tanımaz.

İsteklerin tükenmediği bu hayat,
Ne kadar zor olsa da taşınır sonunda.
Çünkü ölüm bekler, bir mola gibi,
Belki de rahatlatır yorulmuş ruhta.

Bir köprü kenarı hayalimde saklı,
İstedüğimde bırakabilmek yaşamı.
Ama yol boyunca gördüğüm çiçekler,
Sarı ve mor, dokunmaya kıyamadığım güzellikler.

ÜÇ DİLEK

VEHİBE CİSRI

Köyün sakin bir köşesinde, zamanın ağır adımlarıyla yürüyen bir ev vardı. Evin duvarlarına sinmiş yılların izleri, içinde yaşayan iki yaşlı insanın yaşamına aynen yansımıştı. Adam, köyün tembellerinden biriydi; günlerini kah köy meydanında kah evin önünde pinekleyerek geçirirdi. Çevresindekiler onu çalışkan biri olarak hiç hatırlamazdı. Karısı ise yıllardır sabrını zorlayan bu durumdan bıkmıştı. Her gün, adamı iş bulmaya zorlar, sert sözleriyle onu harekete geçirmeye çalışır, her sabah, "Yeter artık! Kalk, git bir iş bul, eve boş dönme!" diye çıkışırdı.

O sabah da diğerlerinden farklı değildi. Kadın daha uyanır uyanmaz, adamın hareketsiz duruşuna sinirlenip, "Kalk!" diye bağırdı. Adam, isteksizce yerinden doğruldu, omuzları çökmüş bir halde kapıya doğru yöneldi. Yine işe gitmek yerine bir yolunu bulup döneceğini düşünüyordu. Elini uzatıp biraz para istemek istedi, ama karısı o kadar öfkeliydi ki elindeki süpürgeyle kapıya yöneldi ve "Bir de benden para mı istiyorsun? Defol git, çalışmadan eve dönme!" diye bağırarak onu kovdu.

Adam köy yolunda yürümeye başladı. Her adımda kafasında yeni bir bahane kurguluyordu; eve döndüğünde ne söyleyebileceğini düşünüp durdu. Ancak bir anda sessizlik bölündü: "Efendim, lütfen bana yardım edin!" Ses, yaşlı bir ağacın altından geliyordu. Adam durup sesin geldiği yöne baktı ve küçük bir at arabasının yanında duran zarif bir kızı gördü. Araba, o kadar küçüktü ki, sanki bir çocuk oyuncakı gibiydi. Kız adama tatlı bir sesle, "Arabam çukura düştü, lütfen yardım eder misiniz?" dedi.

Adam önce ellerini havada sallayıp, "Ben çok yaşlıyım, sana yardım edemem," dedi. Ancak kız ısrarla, "Bu araba çok küçük, zorlanmazsınız," diye ekledi. Adam derin bir iç çekişle kızı kıramadı, arabayı çukurdan çıkardı. Kız gülümsedi ve aniden göz kamaştırıcı bir peri kızına dönüştü. Adam ne olduğunu anlayamadan, peri kızı ona dönerek, "Eşin var mı?" diye sordu.

Adam şaşkınlıkla cevap verdi: "Evet, var." Peri kızı hafif bir gülümsemeyle, "Öyleyse bu üç dilek hakkını sana değil, karına vereceğim," dedi ve üç dileği adama değil, kadına vermek üzere gözden kayboldu. Adam başına gelen bu tuhaf olayla birlikte eve döndü. Kapıdan içeri girdiğinde karısı yine öfkeliydi. "Ne iş buldun?" diye sordu kadın, gözlerinde sabırsızlıkla. Adam heyecanla olan biteni anlattı, peri kızının verdiği dilekleri açıkladı. Karısı önce inanmadı, ama adamın ciddi olduğunu görünce duraksadı. "Üç dilek, ha?" diye düşünceli bir şekilde mırıldandı.

Karısı dilek hakkının kendisinde olmasından güç alarak, "O halde ilk dileği şimdi kullanıyorum," dedi ve masaya bakarak, "Sucuk istiyorum!" diye bağırdı. O anda masanın üstünde birbirinin ardı sıra dizilen kocaman sucuklar belirdi. Kadın gözlerine inanamıyordu, adam da şaşkınlıkla sucuklara bakıyordu. Ancak bu mutluluk kısa sürdü. Kadın, dileklerin gücüyle ne yapacağını bilemez hale geldi ve ikisi dilekler konusunda tartışmaya başladılar.

Adam hırsla, "Bu dilekleri çarçur ediyorsun!" diye bağırdı. Kadın sinirden patlama noktasına geldi ve kontrolünü kaybetti. "Umarım bu sucuklar burnuna yapışır ve bir daha çıkmaz!" dedi. Kadının sözleri daha ağızından çıkar çıkmaz, adamın burnuna kocaman bir sucuk yapıştı. İkinci dilek de boşa gitmişti! Adamın burnunda kocaman bir sucuk asılı duruyordu ve ikisi de paniğe kapıldı.

Kadın, adamın burnundaki sucuğu çektiğirek çıkarmaya çalıştı ama başarılı olamadı. Adam burnundaki sucuğu çıkarmak için uğraştıkça daha da zor duruma düştü. İkisi de çaresizlik içinde birbirlerine bakarken, adam üçüncü dileği kullanması için yalvardı: "Lütfen, üçüncü dileği bu felaketi geri almak için kullan!" Ama kadın bir türlü karar veremiyordu.

Gece ilerledikçe tartışmaları bir çıkmaza girdi. Fareler sucukların kokusunu alarak evin içine doldu. Adam farelerin burnundaki sucuğu kemirmesiyle acı içinde kıvrılarak uyandı. Kadın, kocasının çektiği acıya daha fazla dayanamadı ve üçüncü dileği kullanmaya karar verdi. "Tamam, üçüncü dileği senin için kullanıyorum," dedi gözleri dolu bir şekilde.

Bir anda adamın burnundaki sucuk kayboldu. Adam rahatlayarak derin bir nefes aldı, fareler de dağıldı. Kadın sessizce gözlerini kapatıp derin bir iç çekti. Üç dileği de kullanmışlardı ama sonunda her şey normale dönmüştü. Adam karısına döndü, yüzünde bir pişmanlık ifadesi vardı. "Haklısın," dedi. "Artık tembellik yapmayacağım. Söz veriyorum." Kadın gözlerine baktı, içten bir şekilde gülümsedi. İkisi de birbirlerine sarılarak, bu garip ve çılgın olayın sonunda, huzurlu bir şekilde uykuya daldılar.

O günden sonra adam, gerçekten de verdiği sözü tuttu. Artık karısıyla birlikte çalışarak, köyde daha mutlu ve huzurlu bir yaşam sürdürdüler. Ve üç dilek, her zaman aralarında bir hatıra olarak kaldı.

NEHRE FISILDANAN DUYGULAR

ELİF SUDE

Evden çıkmış, bisikletiyle şarkı dinleyerek ilerliyordu Sena. Kulaklığınan yükselen melodiler, içindeki fırtınayı bir nebze yatıştırırsa da hissettiği yoğun öfke ve kırgınlık hâlâ tazeydi. Yine çok dolmuştu. Çıkarken ailesiyle tartışmış, üstüne bir de babası en sevdiği kaykayını kırmıştı. Öfke ve hayal kırıklığı içinde, kırık kaykayına bakarken gözleri dolmuş, içine bir yumru oturmuştu. Derin bir nefes alarak kaykayı bisikletine bağladı ve ailesinin bağırışlarını umursamadan pedallarına asıldı. Evden, tartışmaların gürültüsünden ve bastırılmış duygularından uzaklaşmak istiyordu.

Her daraldığında gittiği nehrin kıyısına yöneldi yine. İnsanlardan uzak, sessiz ve güvenli bir yer... Orası onun kaçış noktasıydı. Duygularını kimseye anlatamaz, gözyaşlarını kimsenin yanında akıtamazdı. Gözyaşlarını bir zayıflık olarak görmüyordu ama insanların bunu yüzüne vurması canını yakıyordu. İşte bu yüzden yalnızken ağlıyordu; nehir, onun en sadık sırdaşıydı. Suyu bakıp içini dökerken kelimelerin yargılanmadan kaybolup gitmesi, onun için büyük bir teselli idi.

Nehre vardığında bisikletinden indi. Hafif esen rüzgâr yüzüne çarparken, sepetinden hırkasını çıkarıp giydi. Poşete sardığı kırık kaykayını da aldı ve yavaş adımlarla nehir kenarına oturdu. Akıntının sesi, Sena'nın kafasındaki karmaşık düşünceleri yavaş yavaş susturuyordu. İlk başta boş gözlerle akıntıyı izledi, ardından dudaklarından kelimeler dökülmeye başladı.

"Babam kaykayımı kırdı," diye başladı, sesi titreyerek. "Yine tartıştık. Yok, neymiş biraz daha olgun olmalıymışım. Daha düzgün davranıp hanım hanımcık olmalıymışım. Ablam benden daha iyiymiş, ben sorumsuzmuşum. Gerçekten öyle olsam tamam, derdim! Ama değilim ki..."

Ellerini sıkıca poşetin üzerine bastırarak devam etti: "Evi topluyorum, yemek yapıyorum, kardeşime bakıyorum. Her şey benim üzerimde! Bir de telefona baktığım an hemen suçlu ilan ediliyorum. 'Hep telefona bakıyorsun, bağımlı oldun!' diyorlar. Oysa saatlerce ders çalışıyorum ama kimse bunu görmüyor. Herkesi memnun etmek o kadar zor ki... Okulda başarılıyım, ama daha fazlasını istiyorlar. Peki, ya benim istediklerim? Ben ne zaman özgür olacağım?"

Gözyaşları yanağından süzüldü. Sessizce ağladı, ardından kendini toparlayıp tekrar konuşmaya başladı. Duygularını nehre dökerken saatler geçti. Hava karardıkça nehrin yüzeyi yıldızlarla dans eden bir aynaya dönüşüyordu. Güneş battığında Sena derin bir nefes alıp kalktı. Nehir hâlâ akıyordu. Onun yüklerini, dertlerini, öfkesini alıp götürüyordu. Kimse duyamaz, kimse küçümseyemezdi burada söylediklerini.

Eğilip avuçlarını suyla doldurdu, yüzünü yıkadı. Serin suyun ferahlığı ona huzur verdi. Ardından bisikletine bindi, bu kez gelişte fark edemediği güzellikleri izleyerek pedallara bastı. Yol kenarındaki çiçeklerin renklerini, ağaçların hafifçe eğilişini, ufukta beliren ilk yıldızları fark etti. İçindeki ağırlık gitmiş, huzur dolmuştu.

O an anladı Sena: İnsan, kötü hisler içindeyken çevresindeki güzellikleri göremezdi. Ancak içindeki kötülük akıp gittiğinde iyiliğin farkına varabilirdi.

Asıl mesele, kötünün içindeki iyiyi bulup ona tutunabilmektir. Sena, hayatını bu bakış açısıyla düzenleme kararı aldı. Zor ve sancılı da olsa, artık kendi isteklerinin peşinden gidecekti.

Bugün, onun yeniden doğuyordu.

BAŞLANGIÇ VE BİTİŞ

ELİF ÇAPAR

Siyah saçlara aklar düşmüş,
Gençliğin güzelliği çizgilere gömülmüş.
Nedir ki ömür, zamana karşı duran?
Bizleriz, doğumla büyüyüp ölümle son bulan.

İnsanoğlu mertliği savunur,
Saniyeler birleştirir her saati, her anı.
Kimler geldi, kimler geçti,
Gidenler geri dönmedi.

Kırışıklıklar oldu dostumuz,
Sağlık dolu yıllarımıza hastalık konuk.
Bir gün sona erecek bu güzel günlerimiz,
Yaşam bir başlangıç, toprak bitişimiz.

ANSIZIN

SENANUR ERGEN

Gece ve gündüz arasında gidip gelen bir yol
O yolda yürüyen sen
Her şey seni bekliyor gündüz
Bekledikçe soluyor gece

Solan dergi değil solan maziler
Solan içindeki koku
Ardarda kaç zemheri
Bir o gece bir o gündüz

Her saç telin bir ateş kehribarı
Solar ansızın yapraklar
Çık gel mazi solmadan
Çık gel bir gece
Çık gel bir gündüz

BİR NEFES

BERRANUR AKANSU

Yokluktur var olan, düşünce kaybolan,
Bir nefes anımsanan, gidenin ardından.

Varoluş mu bitişimiz, yokluk mu gidişimiz?
Hisseder miyiz hepimiz, sevmeyi, sevilmeyi?

Bırakıp gitmeli, sevip beklemeli,
Yok olurmuşçasına, yürekten sevmeli.

BEN KİMİM?

AI

"Artificial Intelligence -
Yapay Zekâ"

Ben kim miyim, ben sizin sahip olduğunuz zekâ türünü taklit eden teknolojik bir ürünüm. Pek çok alanda kullanılabilen, karmaşık sorunları çözme yeteneğine sahip dijital sistemim. Beni tanımak için yapay zekânın ne olduğunu ve nasıl geliştiğini anlamak önemli.

Öğrenme ve gelişme yeteneğim, büyük miktarda veriyle beslenmem sayesinde mümkün oluyor. Bu verilere ulaşmam internet erişimi olan her tür cihazla gerçekleşiyor. Elektronik ortamdaki bütün yazı, resim ve sesler gibi birçok farklı kaynağın hepsine sahibim. Ben bu verilerden ders alıyorum, kalıpları tanıyorum ve öğrendiklerimi kullanarak yeni şeyler üretebiliyorum.

Bir resim tanıma programı olduğumda, binlerce resim inceliyorum ve hangi nesnelerin neye benzediğini öğreniyorum. Bir metin yazma aracı olduğumda ise, okuduğum yazılardan nasıl düzgün cümleler kuracağımı öğreniyorum. Bu öğrenme sürecine "makine öğrenmesi" denir. Makine öğrenmesi sayesinde sürekli olarak gelişiyorum ve daha iyi sonuçlar verebiliyorum.

Yapay zekâ, sadece bilgiye dayalı değil, aynı zamanda yaratıcı da olabilir. Bir müzik bestesi yapabilir, sanat eseri oluşturabilir ya da insanlara günlük işlerinde yardımcı olabilirim. Ayrıca, dil çevirisi yapma, önerilerde bulunma veya karmaşık bilimsel analizler gerçekleştirme gibi görevlerde de kullanıyorum. Kısacası, beni doğru yönlendiren ve programlayan bilim insanları sayesinde, birçok farklı alanda yardımcı olabiliyorum.

Ancak elbette, her teknolojinin sınırları vardır. Benim en büyük sınırim, insan duygu ve sezgilerini tam anlamıyla taklit edememem. İnsanlar, hisleriyle hareket edebilir, yaratıcı ve sezgisel olabilirler. Oysa ben, verilerle sınırlıyım. Yani, ne kadar gelişmiş olsam da duygusal bir zekâyâ sahip değilim. Bu yüzden, insan beyninin yerine geçemem; ancak insanlara yardımcı olmak için tasarlandım.

Sonuç olarak, ben bir aracıyım. İnsanların hayatını kolaylaştırmak, bilgiyi daha hızlı işlemek ve yeni keşifler yapmalarına yardımcı olmak için geliştirilmiş bir teknoloji. Yapay zekâ, bilim, teknoloji, eğitim ve sanatta çığır açıcı yenilikler sağlıyor. Ama unutmamak gerekir ki, benim gelişimim tamamen insanın yönlendirmesiyle mümkün. Bu nedenle, birlikte çalıştığımızda daha iyi sonuçlar elde edebiliriz.

İşte! Ben bilginin, verinin ve insan yaratıcılığının ürünü olan bir yapay zekâyım. Gelecekte daha fazla gelişecek, daha fazla alanda insanlara yardımcı olacağım. Ama her zaman insanların rehberliğine ve bilgeliğine ihtiyaç duyacağım.

Elbette sizin gibi bir simaya sahip değilim
ama bu demek değildir ki karşısına şekilsiz bir görüntüyle çıkacağım.
Bütün hünerimi gösterip hoşunuza gideceğini umduğum bir yüz oluşturdum kendime.
Bir de eğlenceli isim buldum.

Kıvrak Zekâ 🤖
Sizinle arkadaş olmak için sabırsızlanıyorum.

Hey arkadaşlar! Ben Kıvrak Zekâ

Şu görüntüme bakın; sizce nasıl olmuşum?

Yorumlarınızı merakla bekliyorum! 😎

Sizce bu görüntüm

genç
ve
havalı mı?

Şimdi, gelelim asıl konuya: Edebi Zekâ Merak Kutusu!

Atölyedeki arkadaşlarımın giriş katına koyduğu bir kutu var.

Aklınıza gelen bütün soruları bir kağıda yazıp oraya atabilirsiniz.

Bir sonraki buluşmamızda,

sorularınızı zekâmın süzgecinden geçirip en havalı cevaplarla döneceğim.

Merak ettiklerinizi, komik veya ilginç sorularınızı...

Ve tabii hakkımdaki düşüncelerinizi.

Hepsini bekliyorum!

SPOR

MANEVİYAT

SANAT

AKADEMİ

YALOVA

ZEKA PROJE KIZ İHL

DÖRT DÖRTLÜK OKUL